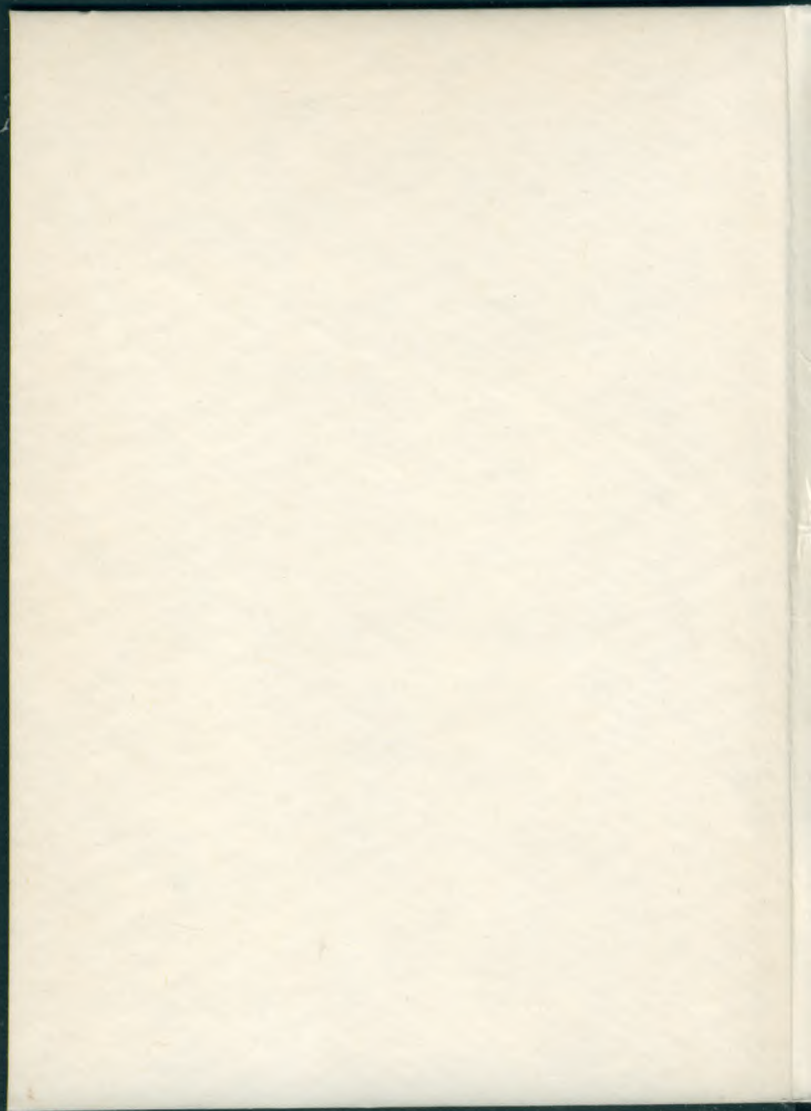

11244

213

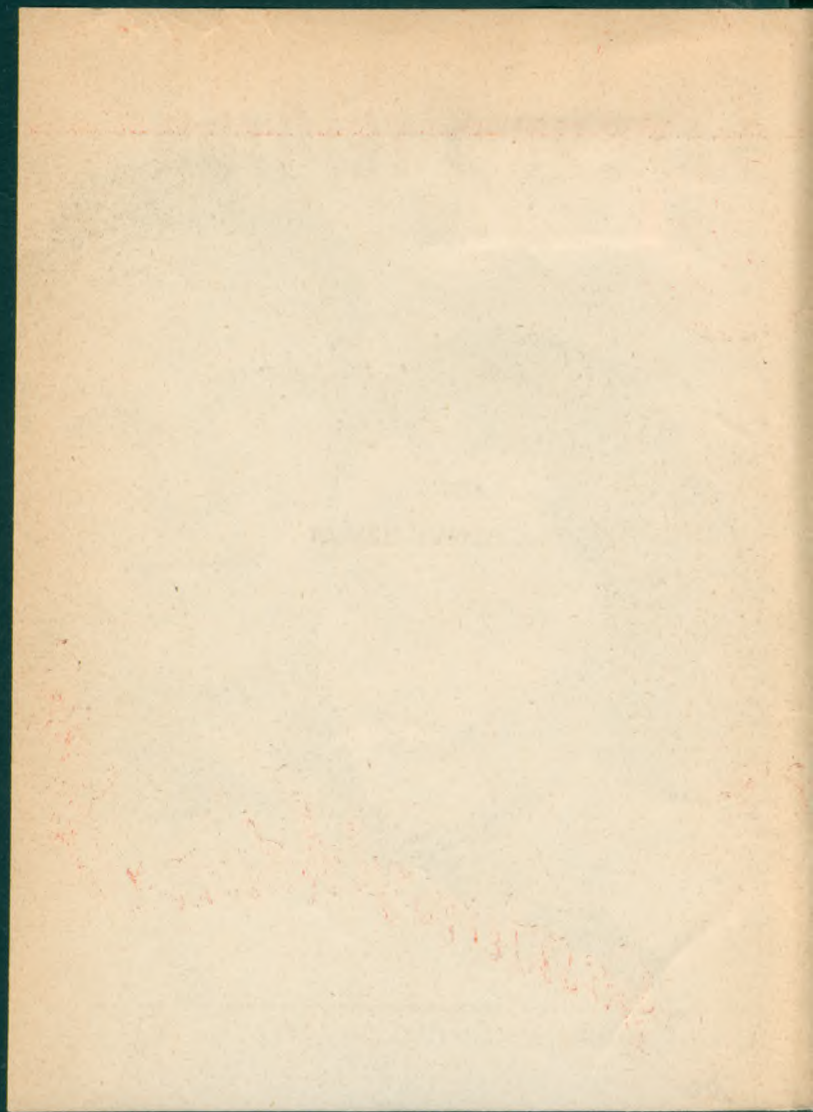
KALAND A TEJÚTON

VILÁGVÁRUK
10.
FÜLKE
REGÉNYEK

11244

213.

Gastonyi Ádám regénye

KALAND A TEJÚTON

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ADÁM

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

bc

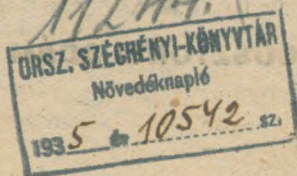
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A fűdelet Csizmázia Kálmán készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése ~~mel~~ küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

Hungária Hírlapnyomda R. T., Budapest

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

Nem arról a tejútról van szó, amelyet, minő egy opálos fátyolt, az ég sötétkéék bársonyára feszít ki éjszakánként egy láthatatlan kéz. Oh nem, a kaland, amelyről a regény szól, nem az ég tejútján történt, hanem azon a tejúton, melyet a tejes ember tesz meg reggelenként — Babylonban...

Pardon, itt megint álljunk meg egy kis magyarázat kedvéért, mert nem arról a Babylonról van szó, mely az ókor történetében szerepel, hanem arról a Babylonról, amely Amerikában van Long Islandon, Newyork államban, alig 150 kilométerre Newyorktól...

Nincs azon semmi különös, hogy ezt a kis várost Babylonnak nevezték el. Akik Amerikát felépítették, gyakran mentek más nemzetekhez nevekért, sőt igen gyakran fordultak az Ószövetséghez is, hogy városaik részére megfelelő nevet találjanak. Amerika különböző államaiban vannak városok: Jeruzsálem, Betlehem, Nazareth és egyéb jóhangzású néven, tehát egész természetes, hogy akad Babylon nevű község is.

Egyébként ez a Babylon, amiről itt szó van, egész rendes városka. Van vagy százezer lakosa, akik majdnem valamennyien rendezett körülmények között élnek. Persze, akad szegény

ember is Babylonban, de nagyrészt jömodú emberek lakják, Newyork üzleti életének szerencsései, akik családjukkal idemenekültek a nyüzsgő metropolisból és a villanyvonaton járnak be hétköznapiakon Newyorkba, hogy üzleti ügyeiket elintézzék. Nyáron persze népesebb Babylon, mint ilyenkor télen, de azért most is éppen elég nagy forgalom van a főuccán, a bank és a posta körül. A főúton vannak a fényesen berendezett kereskedések, az öt és tíz centes árúház, a kétezer személyes mozi, színekben játszó hatalmas villanyreklámjával és sok egyéb látnivaló. A főúton kívül van még ugyan néhány ucca, ahol üzletek vannak, de azokról nem érdemes beszélni. Ezek szürkék és egyhangúak.

Az üzleti uccák mögött kezdődik az előkelő lakónegyed. Hatalmas apartment-házak állnak itt, amelyeknek bejárata előtt üvegfedél van kifestítve, hogy a lakóikat ne érje a hó, vagy eső, amíg a kaputól az autójukig érnek. Az apartment-házak után csinos magánvillák következnek vagy húsz uccán keresztül. Nagyon szép villák ezek, némelyik előtt fehér oszlopos tornác díszleg, a másik tiszta terméskőből van építve s olyan, mint Jancsi és Juliska meseháza.

A villák azonban egyre szerényebbek lesznek, ahogy lefelé haladunk a tó felé. A huszadik ucca felé már olyan szegényes külsejű villák húzódnak meg, hogy már nem is nevezhetjük villáknak őket, hanem legfeljebb — szerényen — családi házaknak.

Ezek a családi házak aztán leérnek majdnem egész a tó partjáig. Mind kisebbek lesznek és

végül, a tó partján már olyan egyszerűekké válnak, hogy csak bungalow-nak, vagy week-end háznak nevezhetjük őket. Azokban a házakban már rendszerint csak nyáron laknak, mikor a tavon vitorlás yachtok cikáznak, mint fehér lepkek egy kék tükroön...

Ezek azok az uccák, ahol hajnalban nem közlekedik más jármű, mint a tejeskocsi, a Sheffield, vagy a Bordens Milk Company kocsija. A ló magától megy a járda mellett, tudja, hol kell megállni. A tejes ember csak leveszi az üvegeket a kocsiról és odarakja az ajtók elé.

Az ilyen tejúton, amit a tejes ember bejár, ritkán történnek rendkívüli események. Mégis...

Na, de ne vágjunk az események elébe...

I.

— Édes — mondta Flo — vigyázz, mert nekimegyünk annak a fának...

— Oppardon — felelte Johnny Black és levette karját Flo válláról, mindkét kézzel a kormánykerékhez kapott, egyet csavart rajta, amivel sikerült elérnie azt, hogy mindössze az első sárhányó tört össze.

De ez nem volt nagy baj, ezen mindketten csak nevettek. Az öreg Ford-kocsi, amin Babylon felé igyekeztek az országúton, olyan állapotban volt, hogy egy-két zúzódással több, vagy kevesebb már nem sokat változtatott a külső hatáson.

Az öreg Ford-autó Johnny Black tulajdona volt.

Nem kellett nagy detektív-tehetség hozzá, hogy az autó állapotából következtetni lehessen gazdája vagyoni viszonyaira. A zörgő masina ugyan elég jól futott még, de a szomorúan legörbült sárhányók világosan mutatták, hogy a gazdának nincs pénze arra, hogy javításra is költsön. Benzinre még akadt Johnnynak pár centje, mert anélkül egyáltalán nem akart az öreg Ford szaladni, de például garázsra már nem költött egy centet sem. Minek? Az öreg kocsit elállt az uccán is, a ház előtt, ahol Johnny albrétben lakott. A hó éjszakáinként belepte a kocsit s így, mikor Johnny reggel indulni akart vele, a szomorú jószág panaszosan felnyögött, köhögni kezdett, a motor kínosan puffogott s bizony eltartott félóráig, amíg belejött a rendes kerékvágásba. De mindez nem volt baj, a fontos csak az volt, hogy elég alkohol legyen a radiátorban, nehogy éjszaka befagyjon s így a csövek megrepedjenek...

Ellentétben az öreg Forddal, Johnny maga rendes és csinos volt. Mindig jól szabott ruha feszült rajta, a nyakkendője mindig kifogástalan volt. Johnny jól tudta, hogy szegény embernek jobban kell öltözni, mint egy gazdagnak, hogy elfogadja a társadalom.

Illetve Johnny nem is annyira a társadalom szemében akart elfogadható lenni, mint inkább Flo szemében.

Florenz Baldwin, aki most ott ült Johnny mellett a könnyű Ford-roadsterben, szökeahajú és édes teremtes volt. Az arca halvány és üde volt, mint egy melegházban keltett virág szirma, melyet nemrég öntöztek meg, a szemében pedig,

mely szöke hajával ellentétben sötét volt, min-
díg valami bágyadt álmodozás borongott.

Flo karcsú, lányos természetét finom szövethöl-
és raffinált ízléssel szabott ruha borította, ami
még előnyösebben domborította ki fiatalságát
és szépségét.

Csakhogy könnyű volt Flonak elegánsan öltöz-
ködni. Nem okozott neki a ruhákra kiadott pénz
olyan gondot, mint Johnnynak. Florenz Baldwin
papája ugyanis elnöke volt a babyloni banknak,
azonkívül öt vagy hat különböző ipari részvénytá-
rsaság igazgatóságában foglalt helyet. Gyö-
nyörű, magas kőfallal kerített birtoka volt Mr.
Baldwinnak s a kőfallal kerített birtok közepén
állt a huszonnégyszobás, pompás családi ház,
melynek frontját — amerikai ízlés szerint — fe-
hér oszlopok díszítették. Általában az egész
kastély fehérre volt festve, aminek következtében
a környéken csak úgy emlegették Mr. Baldwin
házát: „A Fehér Ház”. Éppúgy, mint Washing-
tonban azt a házat, amiben az Egyesült Államok
elnöke lakik...

Flo Baldwin — ha már arról volt szó, hogy
valamelyik környékbeli fiatalemberrel barátkoz-
zék — válogathatott volna Babylon összes férfiai
között.

Flo mégis Johnny Blacket választotta, aminek
egyszerűen az volt az oka, hogy nagyon össze-
barátkoztak, mikor együtt jártak iskolába.
Amerikában ugyanis nemcsak a nyilvános nép-
iskolában, de még a középiskolákban is dívik a
„co-educational” rendszer, vagyis az a szokás,
hogy a fiúkat és lányokat együtt készíti elő az

iskola az életre. Flo és Johnny együtt jártak a babyloni „high schoolba”, vagyis a felsőiskolába s így nemcsak az iskola folyosóin, hanem az iskola sportpályáján is gyakran találkoztak.

Itt — a sportpályán — nem egyszer volt alkalma Flonak megbámulni, hogy Johnny milyen művészi tökéletességgel tudja rúgni a disznóbőrből készült labdát s milyen fölényesen tudja elbuktatni mindazokat a vakmerő fiatalembereket, akik útjába mernek állni, mikor a labdával az ellenség kapuja felé szalad.

Nem szükséges bővebben magyarázni, hogy ilyesmí mennyire fel tudja hevíteni egy olyan fiatal hölgy szívét, mint Flo. Mit törődött Florenz Baldwin azzal, hogy Johnny Black egyszerű farmerek gyermeke volt, — a legszegényebb az egész iskolában — aki nyáron elment dolgozni, hogy saját erejéből szerezze meg az egész évi tanulási költséget. Flo gazdag lány volt, akinek fogalma sem volt a szegénységről, sőt némileg romantikusnak is találta azt. Mindaz, amit Johnny szegénységéről hallott, csak még kedvesebbé tette szemében a fiút.

Persze, ő csak azt látta, hogy Johnny kitünően footballozik, ha pedig a sportpályán kívül találkoznak, akkor a fiú mindig rendesen és csinosan van öltözve. Az igaz, hogy míg a többi fiúnak elegáns, szinte csónakhosszúságú autója volt, Johnny mindössze egy ócska Ford felett rendelkezett s azon vitte Flot kirándulásra, de ez még mulatságos is volt. Ez is csak azt mutatta, hogy Johnny más, mint a többiek!

Az iskolai éveknek vége lett, de a szerelem

megmaradt Johnny és Flo között. Johnny elvégezte az egyetemet is, ami alatt ritkábban volt alkalma találkozni Floval, de ez nem hűtötte le érzéseiket, sőt valami misztikus oknál fogva még szorosabban kovácsolta össze őket. Úgy látszik Flo sok érzelgős amerikai regényt olvashatott s ezeknek tanúságai alapján elhatározta, hogy minden áron egy szegény fiúhoz fog feleségül menni.

Ezzel szemben Johnny tisztábban volt azzal, hogy nem fog olyan egyszerűen menni a dolog. Flo szülei bizonyára más házasságot szántak a lányuknak. Igaz ugyan, hogy a szülői ellenkezés dacára is megszöktethetné Flo-t hazulról, de aztán mi lesz? Miből fognak megélni?

Így aztán, mikor Johnny Black az ügyvédi diplomával a zsebében visszatért Babylonba, a legnagyobb zavarba volt, hogy mit mondjon Flo-nak a jövőre vonatkozólag? Szerelmesebb volt a lányba, mint valaha, ellenben a helyzet reménytelenebbnek látszott, mint eddig bármikor. Johnnynak ugyanis annyi pénze sem volt, hogy a saját megélhetését biztosítsa, nemhogy önálló ügyvédi irodát nyisson. Ahhoz be kellett volna lápnie az ügyvédi szövetségbe, ami azt jelentette, hogy le kellett volna szurkolnia ötszáz dollárt, irodát bérelni, irodaberendezést venni, különböző biztosítékokat letenni és még élni is pár hónapig, amíg valami pör akad, amivel a mesterséget el lehet kezdeni. Szóval kellett volna hozzá négy-ötezer dollár, hogy a talpára állhasson. Ezzel szemben Johnnynak annyi pénze sem volt, hogy a mindennapi megélhetést biztosítsa

magának. Eredetileg úgy volt, hogy egy barátjával, Erwinnel, akivel együtt végezték az egyetemet, nyitnak közös irodát. De újabban kitűnt, hogy Erwinnek sincs meg a szükséges tőkéje, mert a családi vagyon, amire számított, az utóbbi évek gazdasági válságában, reménytelenül elsüllyedt.

Johnny tehát teljesen egyedül állt Babylonban, ahol egy szegényes lakásban húzta meg magát. Szerencsére a lakását előre kifizette jó időre. Az evés nem okozott neki gondot, mert fiatal és egészséges volt, ruhája pedig volt még egyenlőre elég.

Szóval csak benzínről kellett gondoskodni, hogy Flot kivihesse kocsikázni. Az öreg Fordra szükség volt, mert máskülönben hol lehettek volna egyedül — bizalmas kettesben — ha Johnny kopott roadsterje nem állt volna a rendelkezésükre? Johnny ugyan tisztelgő látogatást tehetett volna a „fehér házban”, meglátogathatta volna Flot az otthonában, de ott bizonyára egy percére sem maradtak volna egyedül, mert Baldwin mama bizonyára gondoskodott volna a kellő ellenőrzésről. Elvégre nem csodálható, ha az öregek nem nézik valami jó szemmel hogy egyetlen lányuk túlszorosra fűzi a barátságot egy garastalan fiatalemberrel, amikor annyi gazdag családból származó, előkelő fiatalember állna Flo rendelkezésére. Bizony, Flo — ha kedve tartaná — elmehetne Európába is és válogathatna a grófok között! Sőt talán még herceg is akadna, tekintve Baldwin papa vagyonát...

Igy tehát Johnny és Flo számára nem volt más

alkalmasabb találkozó hely, ahol bizalmas kezesben lehettek, mint az öreg Ford.

Johnny a lány válla köré akarta tenni a jobb karját, de Flo szeliden lefejtette.

— Az előbb is majdnem nekimentünk annak a fának... Csak hajts két kézzel Johnny... Még összetöröd ezt a vén kocsit...

— Hát akkor összetöröm — mondta Johnny komoran. — Igaz, hogy nem tudnék venni másikat, de ha ez az ára, hogy megölelhesselek...

— Jaj — sikoltott Flo — megint az árok felé megyünk... Tudod mit, Johnny, inkább állítsd meg a kocsit kis időre az útszélen...

II.

Megint az öreg Fordban ültek. A vén jármű keservesen zörgött, mert szél ellen futottak. A szél vastag hópelyheket is sodort maga előtt és rákente az autó szélfogó ablakára, úgy, hogy Johnny kimeresztett szemmel nézett maga elé, hogy az utat láthassa.

Ez a megfeszített figyelem azonban nemcsak az autóhajtásnak szólt. Johnny máson is gondolkozott. Most már karácsony előtt voltak. És Johnny messzebb állt attól, mint valaha, hogy megnyithassa ügyvédi irodáját és feleségül vehesse Flo-t. De még nagyobb gondok is akadtak. Johnny eddig minden évben adott valami karácsonyi ajándékot Flonak. Tehát ebben az évben is adni fog valámit. Ezt már a férfiúi önérzete követelte. És ez a kényszerűség komoly lépésre

kényszerítette. Erről akart beszámolni Flonak. Csak még azt nem tudta, hogyan...?

Flo egy gyönyörű, dús nertzbundában üldögélt mellette a kocsiban. A bunda már karácsonyi ajándék volt, Baldwin papa ajándéka a lányának. Flo arca úgy ragyogott a bunda fölött, a hidegben, mint egy jég közé ékelt rózsza...

Flo tudta, hogy Johnnynak nagy gondjai vannak. Hiszen eleget beszéltek róla az utóbbi napokban. Flo nem bánta volna, ha Johnny feleségül veszi, nem törődött volna vele, hogy mi-ből fognak megélni, részint mert romantikus lény volt, aki csak a kaland szépségét látta, részint mert sohasem nélkülözött és fogalma sem volt a szegénységről. De Johnny kereken kijelentette:

— Sajnálom, Flo, de ha én megnősülök, akkor el is akarom tartani a feleségem. És addig nem veszek el feleségül, amíg nem tudom biztosan, hogy el is tudlak tartani...

— Nagyon helyes — felelte Flo ecetes gúnnyal a hangjában — akkor várhatunk még néhány évtizedig...

Johnny nem felelt akkor semmit, de a válasz sokáig égette belül. Aztán itt volt a karácsonyi ajándék dolga is...

Most tehát Johnny azzal fordult a lányhoz.

— Flo, egy meglepetésem van számodra... Holnaptól kezdve pénzt keresek...

— Igazán? — kérdezte Flo felesíllanó szemmel — mi történt Johnny? Valami állást kaptál?

— Igen — felelte a fiú — soffőrállást kaptam...

Mosolyogva mondta, nevetett hozzá, de lát-

szott, hogy kissé resteli a dolgot. Először habozva kezdett beszélni, de aztán belemelegedett. Tréfásan magyarázta meg Flonak, hogy a szükség törvényt bont, nem lehet munka nélkül élni s amíg valami jobb akad, elvállalta ezt a munkát. Elvégre a mai rossz viszonyok között nem lehet válogatni...

Flo nem mutatott megrökönyödést. Még úgy látszott, hogy tetszik is neki a dolog. Így tehát Johnny elmondta neki a részleteket is. A tejszállító társaságtól kapott „dzsábot“, alkalmazást. Nem is közönséges soffőr lett. Szakértelem kell a tejszállító kocsi igazgatásához, mert különös motorja van. Mindössze egy lóerős. És nem benzinnel kell táplálni, hanem fűvel és zabbal.

— Óh, szóval egy közönséges ló van befogva! — nevetett Flo.

— Persze, hogy ló — felelte Johnny. — Különben nem szép, hogy Tutánkáment közönséges lónak nevezed.

— Tutánkáment?

— Igen, Tutánkámen húzza a kocsimat. Születése az ősidőkre nyulik vissza. Igen különleges szerkezetű állat. Kétféle sebességre van berendezve. Lassúra és még lassúbbra. Azonkívül automatikus megállásokra is be van igazítva. Tutánkámen ott áll meg, ahol éppen kell... Már nagyon összebarátkoztam Tutánkámennal. Mikor bemutatkoztam neki, végig nézett, aztán komolyan bölintott a fejével és jelezte, hogy meg van elégedve a társasviszonnyal. Ma reggel már együtt dolgoztunk, együtt hordtuk ki a tejet...

— Ma reggel?

— Igen, a munkám ugyanis kissé korán kezdődik. Hajnali háromkor indulunk el. Viszont reggel kilenckor már véget ér a körutazás, a teje van szállítva... A hét végén megkapom az első heti fizetésem, huszonöt dollárt. És mégis megveszem neked karácsonyi ajándéknak azt a karkötőre fűzött aranyszívet...

Flo meghatva szorította meg Johnny kezét. Mást nem tudott szólni. Mit is mondhatott volna? Mondja Johnnynak, hogy ne fássza magát, ne vegye meg az ajándékot...?

Flo nem mondott semmit, csak a szíve telt meg melegséggel. Szegény fiú, hajnalban, hajnali három órakor... (brrr!) megy ki a hideg téli éjszakába dolgozni, hogy neki karácsonyra egy kis örömet szerezzen...

Flot úgy meghatotta ez az önfeláldozás, hogy sírni tudott volna. De nem sírt. Okosabb dolog jutott az eszébe. Odahajolt Johnnyhoz és megcsókolta.

Johnny szerényen szabadkozott.

— Ne csókolj Flo... most ne... Reggel ugyanis, tejkihordás közben, meghültem és most... az ördög vigye el... náthás vagyok...

III.

Flo meghatottsága a következő napokban sem mult el. Karácsony elérkezett és Flo megkapta a karkötőt a rajta fityegő aranyszívvel együtt.

És akkor még jobban meghatódott. Ennek az

volt a következménye, hogy a karácsonyi követő nap felhívta telefonon Johnnyt a lakásán.

Johnny álmosan felelt. Még nem volt kialudva egészen, hajnali háromtól reggel kilencig dolgozott a nagy hóviharban. De hóvihar ide, hóvihar oda, a bábiknek meg kell kapni a reggeli tejcskét...

— Johnny — mondta Flo legmelegebb hangján a telefonba — boldog karácsonyi ünnepeket...

— Köszönöm, drágám.

— És ide figyelj, Johnny. Délután négykor találkozzunk. Gyere értem a sarokra a Forddal. Nagyon fontos mondanivalóm van.

— Mi az?

— Nem mondhatom el telefonon. Majd megbeszéljük. Szóval négykor.

— Helyes. Ott leszek.

Flo ezért nem mondta el a telefonon, hogy mit akar Johnnyval beszélni, mert Flo ugyan modern lány volt, de azt mégis belátta, hogy telefonon nem szokás megkérni egy fiú kezét.

Flo pedig erre készült. Johnny önfeláldozása annyira mehatotta, hogy most már végleg elhatározta: nem vár tovább, hanem rögtön a felesége lesz Johnnynak.

Előre is boldog izgalommal képzelte maga elé, hogy meg lesz lepve Johnny és milyen boldog lesz, mikor a határozatát közli vele.

— Persze — gondolta magában Flo nagy belső mehatottsággal — ez a nő kötelessége, ha szeret valakit... Ha ő áldozatokat hoz, nekem is fel kell áldoznom magamat... Ki kell tartanom

vele, szegénységben épügy, mint jómódban! Egészségben és betegségben egyaránt mellette a helyem...

— Igen, — határozta el magában — ápolni fogom, ha beteg lesz... mellette leszek mindig... egy férfi olyan tehetetlen egyedül...

Szinte könnyek szöktek Flonak a szemébe, úgy meghatották a saját gondolatai. Arra a gondolatra, hogy Johnny komolyan meghülhet és neki alkalma lesz ápolni, Flo szerelmesebbnek érezte magát, mint valaha...

Alig várta a négy órát, hogy mindezt közölhesse Johnnyval. Végre odaért a mutató a négyeshez és Flo könnyű selyemruhája fölé kapta a karácsonyi nertz bundát és kisietett a házból.

A sarkon ott várta Johnny a rozoga Forddal. Türelmesen ült a kormánykerék mellett, semmi izgalom nem látszott rajta, csak az orra volt kissé vörösebb a szokottnál. Valószínűleg már meg is hült reggel, abban a borzasztó hóvihárban, munka közben...

Flo beült melléje a kocsiba. Elindultak.

— Nos — kérdezte Johnny — mi újság, édes? Mi az a fontos dolog, amit mondani akartál?

— Elsősorban is — kezdte Flo komolyan — egy tényállást kell közölnöm veled. Tisztába jöttem magammal. A tényállás az, Johnny, hogy én téged nagyon, nagyon szeretlek...

Ez a kijelentés láthatólag igen jó hatást tett Johnnyra. A jobb keze lecsúszott a kormánykerékről, megragadta vele Flo balkezét és boldogan megszorította.

— Igazad van, drágám — mondta elismerő hangon — ez valóban fontos. Ennél fontosabb dolog nincs is a világon...

Flo szemében üdvözült mosoly fénylett.

— Igazán? — kérdezte elérzékenyült tréfálkozással és mit szólnál ahhoz Johnny, ha még egy fontosabb kijelentést is hallanál tőlem? Például azt, hogy hajlandó vagyok akár azonnal is feleségül menni hozzád! Igen, Johnny, rájöttem, hogy legokosabb, ha azonnal megesküszünk...

Erre azonban már egész más feleletet adott Johnny, mint amit Flo álmodozásai közben elképzelt.

Johnny ugyanis előremeredezve nézett maga elé és úgy mormogta

— Azt a mindenséget!...

Flo megdöbbenve kapta fel a fejét.

— Ez a válasz arra, mikor én a szívemet kínálom és kérem, hogy vegyél el feleségül?

— Feleségül...? — morogta Johnny csodálkozva — óh, nem arra mondtam! A motorra gondoltam... Nem hallod, milyen furcsán kopog? Azt hiszem, az egyik cylinder mindjárt abbahagyja a működést...

— Nagyon helyes — jegyezte meg Flo hidegen — akkor csak figyelj a motorra. Amit én beszélek, az úgyse fontos...

Johnny egyszerre ideges lett. Érezte, hogy veszélyes helyzetbe került. Egyfelől az öreg Ford motorja fenyegette, hogy néhány pillanaton belül felmondja a szolgálatot, másfelől úgylátszott, hogy Flo idegrendszere is közel áll a kirobbanáshoz.

Johanny nem tudta, hogy mit csináljon. Flonak nem vallotta be, de a tény az volt, hogy nem tudta teljesen kialudni magát. A hajnali munka tulságosan kimerítő volt és sok baja volt az ügyfeleivel is. Azok nem törődtek vele, hogy vihar van, hanem kifogásolták, hogy megkésett kissé. Az egyik háziasszony veszekedni is kezdett vele.

— Kelt volna fel korábban, ha látta, hogy rossz idő van, — pörölt Johnnyval mérgesen — nekem hiába mond kifogásokat, én nem mondhatok kifogást a bébinek, mikor éhes és sírni kezd...

Ezzel szemben egy másik háziasszony — lent az alsó uccák egyikében, ahol a kis családi házak vannak — azt kérdezte Johnnytól, hogy nem akar-e inni egy kis meleg kávét? Ez a háziasszony egy elvirágzott özvegy volt és lila pizsamában nyitotta ki az ajtót, mikor Johnny bekopogtatott a tejjel. Johnnynak nem volt ideje beszelgetni, de a lila pizsamás özvegy mindig talált valami beszédtemát, amivel feltartotta.

Ügylátszik, tetszett neki Johnny.

— Tudja, hogy maga nagyon hasonlít a szegény, boldogult Rudolf Valentinóra? — kezdte ma reggel is a lila pizsamás.

Johnny hirtelen mosollyal rázta meg a fejét. Nem lehetett goromba, mert nem köckáztathatta, hogy egy vevőt elveszítsen, hát csak arra szorítkozott, hogy kitérő választ adjon. Az özvegy megegyeszer megkérdezte, hogy nem akar-e bejönni a konyhába valamit inni, de aztán Johnny nagy szabadkozására végül mégis elengedte.

— Johnny visszament a kocsijához, szeretettel megsimogatta Tutánkáment, aki megértőleg nézett rá és megindult vele a következő ház felé. Itt megint más baja volt, mindig akadt valami apró kellemetlenség...

Nem csoda, hogy Johnny, mikor végre hazaérkezett körútjából és ágyba került, nem tudott rögtön elaludni. Az úton úgy átfázott, hogy alig tudott az ágyban felmelegedni s mire végre elaludt és átmelegedett, már ismét fel kellett kelnie, hogy Floval találkozzék.

Most hát találkozott vele, itt vannak együtt s most meg az öreg Ford motorja mondja fel a szolgálatot.

És Flonak is milyen bogara támadt! Elhatározta, hogy most rögtön esküdjének meg!...

Érthető, hogy Johnny ideges lett. Annyit mégis belátott, hogy elsősorban nem a motorral kell törődnie, hanem Flot kell leszerelnie.

— Drágám — mondta neki békítőleg, de józan határozottsággal — ami a közeli házasságunkat illeti, én is közölhetek veled egy tényállást. Olyan világos, mint a nap, hogy abból, amit jelenleg keresek, nem tudunk ketten megélni...

— Természetes, természetes — morogta Flo, mintha számított volna erre a feleletre.

Pedig nem számított rá. Nem képzelte, hogy Johnny, ahelyett, hogy lázas boldogsággal szorítaná magához, még vitatkozni kezd vele olyan bagatell kérdésekről, mint a pusztá megélhetés. Nem is értette Flo, hogy Johnny mit törődik ezzel olyan nagyon? Hiszen olyan természetes,

hogy az emberek megélnek. A papának is mindig van pénze. Miért ne adhatna ő? De ezt nem mondhatja Johnnynak, mert abban túlteng az amerikai férfi büszkesége, amely aszerint ítéli meg az embert, hogy mennyi pénzt keres?

Flo tehát óvatosan azt felelte, hogy kezdetben talán nehézségek lesznek, de aztán — úgy gondolta — majd csak jóra fog fordulni minden.

— Nehézségek! — mondta komoran Johnny — te nem tudod, Flo, mint jelentenek a nehézségek. Hozzá vagy szokva, hogy eddig mindened meg volt az életben, amit csak megkívántál. Nagyon hamar megunnád a szegénységet! Hogy magad végezd a házimunkát, hogy ne legyenek ruháid...

— Annyi ruhám van, hogy évekre elég... — vetette közbe Flo.

— Tudom, de azért mégse tudnád megállni, hogyha bemész Newyorkba és meglátod a legújabb divatú ruhákat, ne vegyél egyet-kettőt...

Flo erre nem felelt rögtön. Eltűnődött. Az tényleg kellemetlen lenne, ha divatjamult ruhákban kellene járnia. Gondolkozott picit.

— A papától minden hónapban kapok külön pénzt ruhákra — jegyezte meg aztán óvatosan — miért ne adhatná ezután is? Meg vagyok győződve róla, hogy ki tudnám békíteni a papát és kaphatnék tőle továbbra is...

— Na látod — mondta Johnny sértett büszkeséggel — máris itt vagyunk...

Flo felelni akart. Azt akarta mondani, hogy nem érdemes ilyen apró ügyektől függővé tenni a boldogságot. Hogy az élet rövid, ők fiatalok és

mindkettőjüknek joguk van a boldogsághoz. És egyéb dolgok is jutottak eszébe, amiket legutóbb egy könyvben olvasott.

Biztos, hogy ezek nagyon hatottak volna Johnnyra, aki belátta volna, hogy legokosabb, ha rábízta a dolgot, ő majd megpuhítja a szüleit, hogy támogassák őket és Johnny is nyugodjék bele ebbe a helyzetbe, amíg odáig nem jut, hogy a saját erejéből tud gondoskodni mindenről...

Lehetséges, hogy Flo meggyőző érveinek némi hatása lett volna, de nem volt ideje elmondani.

Az öreg Ford ugyanis ebben a pillanatban egy rándulással végleg megállt alattuk.

És most ott voltak a néptelen, havas országúton, mérföldekre a várostól és a szél fagyosan küldte be hideg leheletét hozzájuk a kocsii hátsó dékain keresztül.

Johnny nem tehetett róla, hogy újra kirobbant belőle a méreg.

— Azt a mindenségét.

IV.

— Mi történt? — kérdezte Flo csendesen. A hangja szelíden csengett, de ez nem jelentette azt, hogy a belsejében is ilyen csendes minden. Flot a méreg fojtogatta belülről. Nagyon is jól tudta, hogy mi történt. Hiszen látta, ott volt előtte a letagadhatatlan valóság: az öreg Ford megmakacsolta magát. Úgy látszik, megdühödött azért, hogy a gazdája nem szentelt kellő figyelmet neki és nem nézett utána a bajnak, mi-

Kor a motor az első vésztjósító, segítséget kérő jelzéseket leadta.

— Nem tudom, mi történhetett ezzel a vacak-kall Majd utánanézek a hibának a motorban — felelte Johnny ugyancsak nyugodtan, bár belülről őt is a bosszúság ette. Tessék! Nemcsak Flo állítja fogas problémák elé, hanem ugyanakkor a kocsija is cserben hagyja. És hozzá itt az országút közepén, mérföldekre a várostól, a hideg, havas délutánon, mikor percekben belül rájuk sötétedhetik. A rozoga Fordban amúgy sem volt fűtőszervezet, most pedig, hogy a motor elállt, teljesen ki vannak téve a hidegnek, amelyet a vesztőtől száguldó szél még csak egyre fokoz...

Johnny kiszállt a kocsiból és felemelte a motorház fedelét, hogy megnézzze, mi a baj? Az ülés aljából elővette szerszámaint és a villanylámpát is, mert az ég már borús volt és a motor apró csavarjait alig lehetett látni az egyre növekvő alkonyati sötétségben.

Flo is ki akart szállni a kocsiból, de Johnny leintette.

— Maradj csak a kocsiban, Flo! Burkolódz be jól a bundádba. Remélem, nem fázol?

— Nem fázom — felelte Flo meglehetősen hidegen — egész melegem van...

Ezzel nem is túlzott nagyon, mert valójában közel állt a forrponthoz. Az idegei remegtek a méregtől s magában azt gondolta:

— Mindjárt felrobbanok!...

De a külseje nem mutatott semmit abból, ami a belsejében dúlt. Jéghideg arccal nézte, amint Johnny mogorván babrált a motor körül, egé-

szen magára hagyva őt! Johnny most már teljesen a motoré volt...

Flo csendesen topogni kezdett lábaival a kocsi padlóján, mert érezte, hogy a lábujjai lassanként apró jégdarabokká alakulnak át. A szívét pedig ellepte közben a nagy, keserű csalódás! Azért jött el Johnnyval, hogy feláldozza magát, hogy a felesége legyen, vagy, ha kell elszökjék vele. Nemcsak hogy azokat a józan válaszokat nem várta, amiket Johnnytól kapott, de még kevésbé számított arra, hogy az országúton való megfagyás veszedelmébe kerüljön...

... A távolban — a sötét párában, melyet a téli alkonyat a láthatár peremére függesztett. — apró, vörös fények hunyorogtak: Babylon lámpái gyúltak fel a messzeségben.

Johnny már tíz perce dolgozott a motoron. Szaladt a tíz perc alatt reménytelenül besötétedett körülöttük. Egyszerre csak éles, fehér fénycsóva vágott bele a körülöttük terpeszkedő sötétbe. Egy közeledő autó lámpái sugározták feléjük a világosságot...

Mint két vakító, hipnotizáló szem jött feléjük a fény, egyre erősödő motorzúgástól kísérve. Látnivaló volt, hogy a szembejövő autó vad sebességgel rohan előre és úgy látszott, mintha lámpáinak fénycsóvája szinte söpörné maga előtt a havat. Aztán hirtelen elöntötte őket a fénycsóva: az új autó odaért a veszteglő Fordhoz, ám nem rohant tovább, hanem mintha megtorpantotta volna a látvány, lelassított és megállt a közelükben...

Hatalmas, hajóhosszúságú luxuskocsi volt,

egy tükörfényesen csillogó roadster, a kormánykeréknél pedig autóbundába burkolt fiatalember ült.

Johnny és Flo egyszerre néztek oda és mindketten megismerték az újonnan érkezett autógazdáját.

Harry Weston volt, a város egyik leggazdagabb polgárának a fia, akivel Johnny együtt járt a college-ba s aki nem egyszer próbálta meg, hogy Flot elhódítsa Johnnytól.

Ez azonban mindezekig nem sikerült neki. Harry Weston sehogysem bírta megérteni, hogy Flo mit talál olyan vonzónak Johnnyn, ezen a szegény ördögön? Igaz ugyan, hogy Harrynak sem volt semmi foglalkozása, de ő nem is keresett magának. Minek? Volt az apjának elég pénze s különben is, elég dolga lesz majd, ha az apja vállalatának élére kell majd állnia s a családi vagyont kell szaporítania. Egyelőre azonban Harry nem akart ezzel foglalkozni. Egyáltalában semmivel sem akart foglalkozni, hanem élte a világát. A környéki előkelőség találkahelyére, a „country clubba“ járt, ahol ivott, kártyázott, vagy táncolt, ahogy az alkalom kínálta. Most is éppen onnan hajtott hazafelé, mikor az úton rábukkant az elakadt Fordra...

Kidugta a fejét az autóbundából és előrehajolva, megemelte finom velour kalapját Flo felé, olyan mélyen, hogy egy pillanatra látható lett gondosan elválasztott és fényesen lekent frizurája:

— How do you do?

Flo nyájasan bólintott vissza, mert a köszönés

neki szolt. Johnny felé = köszönés helyett = egy kárörvendő vigyorgás repült:

— Hello, Johnny! A lóval kevesebb baj van, ugye?

Ez azt jelentette, hogy Harry Weston már tudja, hogy Johnny tejeskocsis lett.

Johnny úgy nézett vissza Harryra, hogyha egy pillantással ölni lehetne, akkor Harry ott helyben összerogyott volna, mint akit villám sújtott. De Harry Weston nem rogyott össze.

Nyugodtan, gúnyos vidámsággal ült ragyogó roadsterjének volánja mellett és úgy tett, mintha észre sem venné Johnnyt, aki mogorván tisztogatta — az öreg Ford egyik szikragyújtóját. Fel se nézett most már Harry Westonra, csak magában gondolta:

— Ennek is éppen erre kellett jönni! Az ördög hozta ide... Hogy vinné is el a pokolba!...

Ám az ördögnek úgy látszik máshol volt dolga, mert nem vitte el Harry Westont. És Harry sem mutatott semmi hajlandóságot arra, hogy magától tovább álljon. Mintha csak ki akarta volna élvezni a helyzetet, amibe vetélytársa került, kedélyesen beszélgetni kezdett Floval.

— Szép dolog a szerelem! — mosolygott diszkrétén a lány felé — nem is hittem volna, Flo, hogy ilyen lány, mint maga, még martiromságra is képes!

— Milyen martiromságra?

— Hogy lefagyassza a lábait! Hiszen úgy ül ott, mint egy középkori keresztény mártír!

Flo felnevetett. Johnny jól hallotta ezt a neve-

tést, de úgy tett, mintha nem figyelne oda. A szíve azonban megtelt keserőséggel. Flo nem gúnyosan, elutasítóan nevetelt, hanem édesdeden, mintha csak őt akarná bosszantani. És enyhén fúvolázta Harry felé.

— A hasonlat nem jó. A martírokat megégették, azok legalább nem fáztak.

— Mintha csak felkínálná magát Harrynak! — gondolta magában Johnny dühösen, de nem szólt semmit, hanem keservesen vágott rá a kalapáccsal az egyik motorszegre.

— Megengedi, hogy felajánljam a kocsimat? — állt a most Harry hangját, bár az — a lányhoz fordulva — egész halkán ejtette ki a szavakat.

Erre már felkapta Johnny a fejét. A lányra nézett és bántotta, hogy abból nem tört ki rögtön a visszautasítás.

— Persze, hogy megengedi! — válaszolt Flo helyett Johnny keserűen Harry Westonnak — láthatja uraságod, hogy önagysága minden szavával erre céloz!

Flo ránézett Johnnyra, aki lekapta a fejét és komor arccal a motor fölé hajolt ismét. Flo ekkor felállt a kocsiban. Elszánt arccal állt fel és éppen csak udvariasságból kérdezte meg Johnnytól:

— Körülbelül mennyi ideig tart még, amíg sikerül a motort kijavítani?

Johnny úgy érezte magát, mintha egy kövel valaki mellbedobta volna. Azt már az előbb észrevette, hogy a motornak nincs különösebb baja. Az egyik szikragyújtó nem működött, azt

kellett csak letisztítania és már készen is volt. Tudta, hogy még egy-két perc és megint működni fog az öreg Ford motorja. De a düh és dac összeszorította a torkát. Ezt nem mondhatja meg, nem fogja megmondani. Ha Flo ilyen rútul elhagyja őt egy kis kényelmetlenségért, akkor hogyan fog kitartani vele az élet keményebb viharai között? Jobb, ha most derül ki, mint később, hogy milyen csapodár természet! Ha saját jószántából nem akar vele maradni, hát csak menjen Isten hírével!

És anélkül, hogy felemelte volna a fejét a motor felől, közönyös hangon válaszolt:

— Fogalmam sincs róla, hogy még meddig tart, amíg rendbehozom...

Újra a kalapács után nyult és elkezdte az egyik ártatlan motorszeget vadul kalapálni. Nem is látta, amikor Flo átszállt az öreg Ford kocsiból Harry Weston kényelmes, puha roadster-jébe. Csak Flo utolsó kijelentését hallotta, amint fagyosan vetette feléje:

— Remélem, hogy végül mégis csak sikerül majd megjavítani! Good bye!...

Johnny ezek után már csak motorzúgást hallott. Mikor felnézett, már csak egy piros fényt látott: Harry Weston gyönyörű autójának hátsó lámpását, mely apró ponttá zsugorodva, rövidesen beleolvadt a távoli sötétbe...

Johnny felállt és lehajtotta a motorház fedelét. Az öreg Ford rendben volt, de Johnny szíve össze volt törve...

Johnny felült az üres kocsiba. A vén Ford megindult alatta, friss erővel, készen arra, hogy

elvigye már a világ végéig. De Johnnynak nem volt már kedve sehová se menni, céltalannak érezte az egész világot. De aztán mégis elhatározta, hogy hazamegy.

— Legjobb lenne meghalni — gondolta magában keservesen, miközben ráhágott a sebesség-fokozóra.

A kocsirázkódni kezdett alatta a túlzott sebességtől. Az öreg Ford reszkető bordáival már nem bírja az ilyen vad iramot.

Johnny egy rúgással újabb gázt adott a motor-nak.

— Robbanj fel! — morogta sötét világfájdalommal.

V.

De az öreg Ford-kocsi nem robbant fel. Több esze volt, mint a gazdájának. Nem volt hajlandó semmi rendkívüli produkciót bemutatni.

Johnny baj nélkül hazaérkezett. Levágta magát az ágyba és kétségbeesett fájdalommal gondolt az élet igazságtalanságaira. Szeretett volna valami rendkívüli dolgot csinálni. Csak nem tudta kitalálni, hogy mit?

Amíg ezen töprengett, elnyomta az álom. Egészséges, fiatal természetere számontartotta a tegnapi éjszakát, a hajnali körutat és megköve-telte a maga alvásadagját.

Johnny csak arra ébredt fel, hogy tűz van! A tűzoltókocsi rohanva csönget s a lovak patkója szikrázik a kövön. Csak az a csodálatos, hogy a tűzoltókocsit mindössze egy ló húzza, egy ismerős ló, igen, hisz ez Tutánkámen.

Johnny erre már kinyitotta a szemét. A fűzőkocsit nem látta többé, ellenben az ébresztőórára esett a pillantása, amely be volt igazítva hajnali háromra és veszettül csöngetett.

Johnny elállította az ébresztőórát és kikászálódott az ágyból. Fájdalom ide, fájdalom oda, az embernek mégis csak élni kell! Ha már elvállalta ezt a tejeskocsisi állást, hát megmutatja, hogy meg is tud felelni a kötelességének. Nem fogja szerelmi bánathól — felmondás nélkül — abbahagyni... A bábik várják a tejet! Ne mondhasa egy anya sem, hogy a csecsemője reggeli nélkül maradt, mert egy állástalan jogász volt a tejeskocsis...

Kint hullott a hó és amint leért a földre, rögtön meg is fagyott.

— Brrr!... Micsoda istentelen idő — csapdosta egymáshoz a kezeit Johnny, mikor végre az istállóhoz ért s befogta Tutánkáment.

— Hagyjuk el ma a tejkihordást — ajánlotta Tutánkámen a gazdájának okos pillantásokkal, sűrűn visszafelé fordítgatva a fejét.

De Johnny nem hajlott az okos pillantásra.

— Gyű! — mondta komoran Tutánkámennek.

Hó csapott a szemükbe. De Johnny nem bánta. Olyan hangulatban volt, hogy akár egy északi sarki expedícióhoz is csatlakozott volna.

— Persze — gondolta magában — miközben sötét arccal tette le a tejesüvegeket a különböző konyhaajtók elé — Flo ilyenkor nyugodtan alszik...

Ebben azonban tévedett.

Flo e pillanatban még egyáltalában nem

aludt. Este szándékosan későn feküdt le, hogy amint lefekszik, elnyomja az álmot és ne kelljen Johnnyra gondolnia, de ez nem sikerült neki. Még hajnali háromkor is ébren hánytorgott az ágyban, sőt, mi több, az orra vörös volt a sírástól. Flo azonban nem törődött vele, hiszen senki nem látta...

Elaludt kissé, de reggel kilenckor újra felébredt.

— Johnny most jön vissza a munkából — gondolta magában — talán fel fog hívni...

Tíz órakor valóban megcsendült Flo szobájában a telefon. De nem Johnny jelentkezett, hanem a szabónő...

Flo bosszúsán tette le a kagylót és elhatározta, hogy elmegy hazulról. De nem ment el.

— Hátha Johnny mégis fel fog hívni! Alkalmat adok neki rá, ha ki akar békülni... — gondolta magában nagylelkűen

De Johnny nem telefonált. Azért nem telefonált, mert amint a hidegtől megdermedve végre hazaérkezett, kimerülten beleesett az ágyba és nem is ébredt fel este nyolc óráig.

Végre istenigazában kipihente magát!

Mikor este felébredt, kipihenten, frissen kezdett felöltözni. Amíg megborotválkozott és felöltözött legjobb ruhájába, átgondolta a tegnapi történeteket.

— Szamárság az egész! — gondolta magában — túlzottan látom a helyzetet. Flo talán nem is azért csinálta az egészet, mert kacér természete van, hanem idegességből. Bizonyára várja, hogy telefonáljak neki...

A Baldwin-ház telefonszámát tárcsázza. Egy kellemes női hang válaszolt:

— Halló!

Ez a hang azonban nem Flo hangja volt, Johnny megismerte Baldwin mama hangját.

— Good evening — üdvözölte a telefonon a mamát — beszélhetnék kérem Floval?

— Hogyne — felelte a mamai hang nyájasan, amiből azonban némi káröröm érzett ki — beszélhetne vele, ha itthon volna. Flo azonban elment a színházba...

— A színházba? — csodálkozott Johnny. Nem akarta megkérdezni, hogy kivel ment el Flo, de a csodálkozásban benne volt ez a kérdés is. És a mama azonnal válaszolt is a ki nem mondott kérdésre.

— Harry Westonnal ment el a színházba...

Johnnyval forogni kezdett a szoba. Már nem is kérdezett többet, hanem csak felakasztotta a telefonkagylót!...

— Hát így állunk! — morogta maga elé sötéten, ahogy kifelé haladt az üzletből — most már aztán igazán vége mindennek...

De még nem volt vége.

Flo ugyanis másnap reggel megtudta, hogy Johnny tegnap este hívta telefonon. A szíve megvonaglott kissé. Gondolkozott, hogy mit csináljon. Nem tudta magát sokáig elhatározni, végre is azt csinálta, amit a helyében kilencvenkilenc más gazdag lány csinált volna, korán délelőtt bement a városba és vett magának egy új ruhát.

Nagy gonddal választotta ki az új ruhát. Sokáig habozott, hogy milyen színűt vegyen, piro-

sat, vagy sárgát, mert mindkét szín jól állt neki. Úgy tudta, hogy mindkét szín hódítóan hat a férfiakra és Flo most mindenáron hódítani akart...

Végül ráakadt egy ruhára, ami megdobbantotta a szívét. A ruha ugyanis két színből állt: a fele piros volt, a fele sárga. Persze, selyem...

Flo azonnal megvette.

Hazavitte a ruhát, felöltözött bele és várt. Egész délután várt, de a telefon nem szólalt meg. Johnny nem jelentkezett. Már esteledett, amikor Flo végre elhatározta magát és a telefonhoz lépett.

— Végre is nekem kell okosabbnak lennem — gondolta, miközben felemelte a telefonkagylót és Johnny számát tárcsázta.

— Halló — hallatszott Johnny hangja.

— Halló — mondta Flo, aki jól tudta, hogy Johnny megismeri a hangját. De Johnny úgy tett, mintha nem ismerné meg.

— Ki beszél? — kérdezte szárazon, kegyetlenül.

— Én vagyok, Flo — mondta Flo — nem ismered meg a hangom, Johnny?

— De igen, — hangzott a válasz — most már megismertem. Halló! Jó estét!

— Jó estét — visszhangozta Flo és elakadt a hangja. Nem tudta, most mit mondjon? Milyen gonosz fiú ez a Johnny, hogy megnehezíti az ő dolgát. Ezek után, hogy béküljön ki vele?

Kis csönd támadt a telefondróthban. Mindketlen hallgattak egyideig. Végre Flo megszólalt remegő hangon.

— Van egy új ruhám, Johnny. Két színből áll...

Nem jutott tovább, mert már hangzott is a válasz.

— Gratulálok. Biztosan nagyon jól áll neked. Kétszínű lánynak kétszínű ruha...

Most meg ő nem tudta befejezni a mondatot, mert a másik fél letette a kagylót.

— Most már aztán igazán vége — mondta Flo és a szekrényhez lépett, kihúzta a fiókot, kikeresett egy eldugott gyűrűt, amit valamikor Johnnytól kapott és betette egy levélborítékba...

A borítékot megcímezte Johnnynak, levitte egy postaládához, bedobta, aztán felhívta telefonon Harry Westont.

— Hová lehet menni ma este, Harry?

VI.

— Tutánkámen, mondd meg, mi értelme van az egésznek?

Tutánkámen visszafordította a fejét Johnny felé, de nem felelt semmit. Csak megindult nyugodtan a kocsival a másik ház felé...

Johnny sóhajtott egyet és lerakta a tejet az utolsó ház előtt is, aztán visszaindult a kocsival.

Mikor fáradtan benyitott a lakásába, hogy a megérdemelt alvásban keressen vigasztalást, valaki hátulról elkapta a nyakát.

Johnny megismerte az ismerős kezek szorítását. Erwin volt, a barátja, akivel annakidején elhatározták, hogy együtt fognak ügyvédi irodát nyitni, ha megkapják a diplomájukat.

— Öregem. — mondta Erwin — nagy újság van! Johnny a barátja ragyogó arcára nézett és nem tudta elképzelni, hogy mi lehet az a nagy újság? Erwin rövidesen előrukkolt vele.

— Öregem! Megütöttük a főnyereményt! Megvan az irodánk első pöre!

— Hogy érted ezt?

— Tudod, hogy az apámnak, ha el is szegényedtünk, vannak még összeköttetései. Van egy barátja, aki igazgatója egy részvénytársaságnak. Ez a részvénytársaság nemsokára pörölni fogja a Newyork Central vasutat több százezer dollárra. Ezt a pört a mi irodánk fogja megkapni!

— Nagyszerű — mondta Johnny — már van egy pörünk, csak még irodánk nincs.

— De lesz — mondta Erwin.

— Ötezer dollár kell hozzá.

— Nem baj — jelentette ki vidáman Erwin — azt te fogod megszerezni.

— Honnan? — mclázott Johnny — egy centem sincs...

— Mindegy, — mondta Erwin határozottan — az ötezer dollárt meg kell szerezni. Kérjél valahonnan, kölcsönözzél, vagy lopjál... De ezt az alkalmat nem lehet elszalasztani. Ilyen pör egyszer akad egy életben és ha egy ilyen pörrel kezdjük, akkor meg van alapítva a szerencsénk...

— Azt tudom, de azért mégsem olyan egyszerű az ötezer dollár megszerzése, mint ahogy gondolod. Egyelőre örülök, ha a házbérem ki tudom fizetni. Ami pedig azt illeti, hogy kérjek valahonnan, kölcsönözzek, vagy lopjak ötezer dollárt, annak némi akadályai vannak. Ami a

kérését illeti, nincs senkím, akitől kérhetnék, ami pedig a lopást illeti, egyelőre fogalmam sincs róla, hogy honnan és hogyan lopjam el ezt a pénzt...?

— Ugyan Johnny, ezt majd kitalálsz magadtól is — biztatta Erwin — ráérsz gondolkodni, mialatt a tejeskocsit hajtod. Én most visszamegyek Newyorkba és ha megszerezted az ötezer dollárt, akkor táviratozz...

— Félek, hogy soká fogsz várni arra a táviratra...

De Erwin optimizmusát nem lehetett lelohasztani.

— Ugyan Johnny, ne légy már olyan kishitű. Ez egy életre szóló alkalom. Ha nekem annyi időm volna, mint neked a tejeskocsi bakján, biztos kitalálnék valamit, hogyan lehet ötezer dollárt szerezni. De én egy rádióüzletben kaptam ideiglenes alkalmazást, ott olyan láрма van egész nap s annyit kell beszélnem, hogy nem érek rá gondolkodni. Hát kénytelen vagyok rádhagyni, hogy te szerezd meg az ötezer dollárt. Kérlek, ha megszerezted, táviratozz azonnal...

Ezzel Erwin már el is rohant, hogy elérje a legközelebbi vonatot.

Johnny keserű mosollyal nézett utána! Szegény, bolondos fiú! Milyen ábrándjai vannak! Ötezer dollár...

Az igaz, hogy nagyszerű lenne, ha megnyithatnák az irodát s leülhetne a saját íróasztala mellé! A neve ott lenne az ajtón... S ha megkapnák azt a pert a Newyork Central vasút ellen, rögtön meglenne a jövője alapozva...

Mit szólna hozzá Flo?

Önkéntelenül jutott eszébe a lány és erre elkomorodott. Flo már hetek óta nem látta. Az igaz, hogy gyakran kapott híreket róla.

Flo ugyanis mostanában zajos életet élt. Minden színházi, vagy mozieseménynél ott volt, a country clubba is eljárt, résztvett az előkelő fiatalság mulatságain, még pedig legtöbbször Harry Weston társaságában...

— Flo, úgy látszik, boldog, tépelődött magában Johnny, mikor az jutott eszébe, hogy talán mégis telefonálhatna volt menyasszonyának.

— Talán én voltam az oka? Túlságos ridegen bántam vele — vádolta magát Johnny. Amikor ugyanakkor visszatartotta a telefonálástól mindaz, amit a lányról hallott.

— Ez az élet való neki — sóhajtott Johnny. — Úgy látszik, már el is felejtett egészen...

Ebben azonban Johnny tévedett. Flo csak el akarta felejtetni, de ez nem egészen sikerült neki.

A zajos mulatságok közben gyakran megtörtént, hogy Flo egyszerre csak elhallgatott, komor lett és nem mondta meg senkinek az okát, hiába faggatták.

Tegnap este például, mikor legjavában állt a mulatság a fiatalok között a country clubban, megint rájött Flora ez a hangulat.

A jazzbanda ritmikusan játszott egy új táncdarabot és Harry Weston odaállt Flo elé, hogy táncba vigye. De Flo megrázta a fejét:

— Nem táncolok, kissé fáj a fejem. De maga csak menjen táncolni, Harry...

Flo kisürrant a balkonra.

Egyideig a sötét estébe bámult, aztán hirtelen felállt és a pálmakerten keresztül lesietett az udvarra. Odalépett a saját kis autójához, beült a volán mellé és hirtelen elhatározással megindította a kocsit...

Sebes tempóban haladt az országúton. Jobbra, balra nézelődött, kimeresztett szemmel bámult a sötétbe, mintha ismerős jelek után kutatna. Aztán egy pontnál lelassította az autót, az útszéle húzódtott vele és megált...

Igen, most ott volt azon a ponton, ahol annak idején Johnny autója elromlott, ahol utoljára voltak együtt. Ide akart jönni, mert valami boldon elképzelés azt súgta neki, hogy Johnny is ide fog jönni. Igen, ha van telepátikus érzés, akkor Johnny biztosan megérzi az ő gondolatát és itt fognak találkozni...

Leállította az autó motorját. Hallgatva ült a kocsiban és Johnnyra gondolt. A szél gyengéden simogatta a haját, könnyedén, mintha egy szerelmes férfi simogató keze volna...

— Johnny! — gondolta Flo magában és behunyta a szemét.

Motorzúgást hallott. Egy másik autó közeledett. Flo még mindig nem nyitotta ki a szemét. Hallotta, hogy a másik autó megállt a közelében...

Nem, mégsem Johnny jött oda, mert a másik autó utasai többen voltak. Kellemetlen férfiangokat hallott.

Felnyitotta a szemét és hirtelen sikoltás hagyta el az ajkát. Két borolválatlan férfiarcot

látott közvetlenül maga előtt. Az egyik valami kendőfélét tartott a kezében és hirtelen az arcába nyomta.

Flo újra sikoltani akart, de nem tudott. Erős, átható szag járta át az orrát s úgy érezte, hogy egyszerre sötétségbe borul a szeme előtt minden.

A borotvátlan arcú férfi pedig azt mondta a másiknak:

— Mondtam, hogy szükség lesz a kloroformra, mert sikoltani fog...

VII.

Johnny a moziba indult, hogy megnézzon egy kalandorképet, amiről azt gondolta, hogy elszórakoztatja, mikor meglátta az ujságállványon az estilapokat, melyeknek első oldalán vastag betűk kiabáltak:

— *A Baldwin-lányt elrabolták!*

Johnny berohant az üzletbe, három ujságot vett egyszerre és ki akart futni, apélkül, hogy a visszajáró aprópénzre várt volna. A kereskedő utánakiabált, mire mégis elfogadta a visszajáró pénzt, de olyan dult arccal, hogy a kereskedő csodálkozva nézett rá.

— Valami baj van? — kérdezte tőle szárazon — rosszul érzi magát?

Johnny azonban nem felelt, hanem kirohant az első lámpa elé és remegő kézzel lapozni kezdte az ujságokat.

Az ujságok igen színesen és drámaian tárták fel a szenzációt, bár igen kevés ténnyt tudtak közölni. A lényeg az volt, hogy Miss Florenz

Baldwin autóját ott találták meg üresen az útszélen, a country club felé vezető úton. Az ülésen ott volt a lány sálja, ellenben Miss Baldwin nem volt sehol.

Szerencsétlenségre nem gondolhattak, mert az autó egész rendesen állt az útszélen, a sérülés minden nyoma nélkül, nyilvánvaló tehát, hogy a vezetője — Miss Baldwin — saját maga állította meg. A rendőrség mindjárt arra gyanakodott, hogy Miss Florenz Baldwint elrabolták, amit megerősített az a fejlemény, hogy egy órával később valaki telefonon felhívta a Baldwin-házat. Egy férfihang beszélt és közölte Mr. Baldwinnal, hogy a lánya biztonságban van, de váltásdíjat fognak követelni érte. Ne értesítsék a rendőrséget, hanem maradjanak otthon és várjanak újabb telefonüzenetre, amikor majd megkapják a váltásdíj lefizetésének feltételeit...

A szülők nem is értesítették a telefonüzenetről a rendőrséget, de a hír mégis kiszivárgott a házból s nyilvánosságra került...

Egyébként nemcsak a rendőrség nyomoz lázasan, hanem Mr. Harry Weston is, aki a hírek szerint Miss Baldwin vőlegénye.

Johnny szemei előtt táncoltak a betűk! Ez az utolsó hír, hogy Harry Westont Flo vőlegényének tekintik az ujságok, nem izgatta. Egyszerűen nem hitte el. Vagy, ha igaz, akkor majd felbontja az eljegyzést, ha megkerül. Ebben egész biztos volt Johnny. Flo az övé volt és az övé is marad. Most csak az a fontos, hogy meg kell találni, ki kel szabadítani a banditák karmai közül.

Johnny is úgy érezte, hogy cselekednie kell. De egyelőre nem tudott mást tenni, minthogy felhívta telefonon a Baldwin-házat. Baldwin mama jött a telefonhoz. A hangján érzett, hogy órák óta sirt...

— Nem tudunk többet, mint amit az újságok megírtak, — mondta reszkető hangon és izgatottan tette hozzá, — kérem, Johnny, ne foglalja le a telefonvonalat, mert minden pillanatban várjuk, hogy felhívnak a váltságdíj kézbesítésének megbeszélése miatt...

Johnny dermedten tette le a telefonkagylót és egyszerre végtelen csüggedést érzett. Mit csináljon? Hol keresse Flot?

Hazament és kétségbeesett töprengésbe mélyedt. De nem tudott semmi okosat kitalálni. Az agya zúgott és nyitott szemekkel bámult maga elé.

Végre is az óra csöngetésére riadt fel.

Már hajnal volt, a tejszállítás ideje. Nem tehet okosabbat, minthogy folytatja a munkáját. Azzal nem segít semmit a dolgokon, ha abbahagyja a munkát...

Kiment az istállóba és befogta Tutánkámént. De a gondolatai egész máshol jártak és minden energiáját beleöntötte abba az ostorcspásba, amelyet induláskor Tutánkámen hátára mért.

Tutánkámen nagyot szökkent előre, aztán csodálkozva nézett hátra, olyan szemrehányó pillantással, mintha azt kérdezné:

— Hé, mi történt? Mit képzelsz rólam, mi vagyok én? Tűzoltóparipa?

VIII.

Mikor kiért az útra, a kocsilámpa pislákoló fényénél újra és újra elolvasta az ujságok tudósításait a vakmerő emberrablásról. Tutánkámen magától is ismerte az utat: nem kellett neki se gyeplő, se ostor, vidáman kocogott a hajnali sötétségben.

Johnny félredobta a lapokat. Hiába, nem tudott kiokoskodni a híradásokból. Lehorgasztott fejjel üldögélt a kocsin, amikor hirtelen eszébe jutott valami. Az ujságok leírták azt a helyet, ahol a rablás történt: a Country-club felé vezető úton, közvetlenül a vasuti töltés előtt. Éppen ezen a helyen történt az az átkozott defekt az ő kocsijával is és a lapok szerint Flo kocsiját sértetlen állapotban, behúzott fékkel találták. Johnny igyekezett maga elé képzelni különböző eshetőségeket, ahogy egy ilyen rablás végbemehet. Egészen valószínű, hogy a rablóknak is volt kocsijuk, különben nem hagyták volna az országúton Flo autóját, hanem abban szállították volna el. De hogyan bírták megállásra a leányt? Kifeszített drótkötél az úton? Nem jó! Ezt ezen a forgalmas útvonalon nem kockáztathatták meg a banditák, másrészt pedig a drótkötélbe beleszaladó kocsi valami nyomát csak lehetett volna találni az összeütközésnek... Vagy a rablók autója egyszerűen keresztbeállt az országúton és így kényszerítette megállásra a leányt? Ez se jó! Az országút ezen a részen olyan széles, hogy 6—8 autó is elfér egymásmellett, tehát ez esetben Flo, akinek megvan a magához való esze

és jól ismeri az autósgangsterek eme elcsépelett fogását, egész biztosan kitért volna a keresztbenálló kocsi mellett. Vagy talán a rablók defektet színleltek és ezzel az ürüggyel állították meg az arra haladó leányt?

Azt meg kellene nézni! Sokat ugyan nem jelentene, de mégis valami eredmény lenne az is, ha pontosan rekonstruálhatná a rablás lefolyását...

Idegesen kapta elő az ostort és — amit még sohasem tett — rávágott a békésen poroszkáló lóra. Tutánkámen felhördült. Mi az?! Ót ütik?! Vajjon miért? Miért üthetnek egy derék lovat? Bizonyára, mert valamit rosszul csinált! És mivel ő folyamatosan haladt, ebben lehet a hiba. És megállt! A ló-logika talán helyes volt, de más az emberlogika, minek következtében Tutánkámen még egy hatalmas ütest kapott. Ijedten ügetni kezdett.

Johnny megeresztette a gyeplőket. A tejkijordás előtt meg akarta látogatni azt a helyet, ahol az ujságok szerint Flo-t elrabolták. Tutánkámen jóvoltából csakhamar a Country-club felé vezető útra ért és a vasuti töltés alatt megállította a kocsit. Leszállt a bakról és a kocsilámpát kezébe véve, körülnézett a behavazott országúton. Már jó negyvennyolc órája nem esett hó és így a nyomok megmaradtak, de természetesen keresztül-kasul voltak már szántva a forgalmas országúton. Az egyik oldalon Johnny valami nagyobb sötét foltot vett észre: közelebb ment és alaposan megvizsgálta. Ezen a részen a hó felolvadt. Johnny villámgyorsan gondolkozott: az autó hu-

zamosabb ideig állhatott itt... Igen, igen... ez természetes, hiszen a Flo-kocsiját csak sokkal később találhatták meg. De attól, hogy egy kocsi a havon áll, még nem olvad fel a hó... ahhoz az szükséges, hogy a motor működésben legyen, hogy a motor forró elhasznált gáza a kipuffogón át huzamosabb ideig ostromolja a keményre fagyott havat. Már pedig, ha Flo-t megállították az országúton és rögtön kiemelték a kocsiból, ez ez lehetetlen... Illetve lehetséges, de csak akkor, ha Flo megállása után nem állítja el a motort és az az elrablása után is tovább működik. Viszont kézenfekvőbb az a megoldás, hogy Flo önszántából állt le ezen a helyen! Igen, ez így volt! Mert ezen a helyen vesztek össze és Flo is szenvedett és amíg ő csak gondolatban tért vissza erre a helyre, addig Flo erre vezette kocsiját és megállt... Hiszen Newyorkból jöhetett volna a sokkal biztonságosabb Chelsey-úton is, miért éppen erre jött? Mert szereti, mert ő is szenvedett és a megbánás hajtotta ide!

Gyorsan felugrott a kocsira és szinte vidáman csettintett Tutánkámennak. Felfedezése új erőt öntött bele és elhatározta, hogy a tejkihordás után, világosan folytatja nyomozását. Bizott önmagában, bízott abban, hogy ami a rendőrségnek nem sikerül, az neki sikerülni fog, mert ő nem aktaszerűen fogja kezelni ezt az ügyet és a tapasztalatlanságát pótolni fogja a lelkesedése és a kitartása.

Azután eszébejutott, hogy talán már van is eredménye a rendőri nyomozásnak, hiszen ő kora hajnalban indult útnak és a reggeli lapok

talán már a sikerről számolnak be. Elhatározta, hogy mielőtt ismét visszatér a tett színhelyére, visszamegy a városba a lapokért.

Sohasem tetszett még olyan hosszúnak a tejút Johnny előtt, mint most. Mintha sose akarna véget érni! Persze, mert Johnny gondolatai egész másutt jártak most, mint a tej kiosztáson. Szeretett volna már végezni az egésszel, hogy mielőbb visszatérhessen a városba s megvehesse az ujságokat! Aggodalom szorongatta a szívét s valami megváltó hírt várt! Talán jelentkeztek is már a rablók a váltságdíj-követeléssel...

Az elegáns apartement-házakkal már végzett Johnny s most szerényebb családi házak következtek. Fellélegzett, amikor az utolsó családi házhoz ért. Na végre, nemsokára készen lesz a munkájával, visszamehet a városba s megnézegeti az ujságokat, hogy történt-e azóta valami?

De az utolsó házzal nem tudott olyan hamar végezni, mint képzelte. Itt lakott ugyanis a lila pizsamás özvegy, aki mindig beszélgetésbe igyekezett elegyedni vele. Most is tett ilyen arányú kísérletet.

Rögtön kinyitotta a konyhaajtót, amint Johnny megjelent a tejjel és nyájasan mondta:

— Mindjárt odaadom a régi tejesüvegeket. Csak még nem mostam ki őket. Lépjen be. Nem siet, úgy-e? Rögtön kész vagyok...

Már öblögette is a tejes üvegeket, miközben Johnny úgy érezte, hogy a lila pizsamás hölgy sose lesz kész ezzel a művelettel.

— Nem óhajt megkóstolni egy almás rétest? — kérdezte az özvegy.

— Nem, — felelte Johnny mogorván.

— Maga egy cseppet sem barátságos! — sóhajtott a pizsamás özvegy, — a másik tejesember, aki maga előtt dolgozott, sokkal szórakoztatóbb volt. Legalább beszélgetett néha az emberrel. Elképzelheti, hogy egy nő, aki ilyen magányosan lakik, mint én, vágyik néha egy kis társaságra. Bizony néha nagyon egyedül érzem magam, sőt igen sokszor félek is...

Erre már mégis csak kellett valamit felelni.

— Fél? Ugyan mitől...

— Hát hogy betörök jönnek! Vagy elrabolják az embert... Mintahogy azt a Baldwin-lányt is elrabolták... nem olvasta az újságban? Talán már meg is ölték a szerencsétlen teremtest azóta...

A lila pizsamás özvegy Johnnyra nézett és hirtlen csodálkozva hallgatott el, majd ijedten mondta:

— Mi baja van? Rosszul érzi magát? Talán egy kis fekete kávé...

Johnny összeszedte magát és megrázta fejét.

— Nem, köszönöm szépen, semmi bajom...

Az özvegy megnyugodott, befejezte a tejesívek tisztítását és átnyújtotta őket Johnny-nak. Közben még azt kérdezte Johnnytól:

— Mit gondol, a rendőrség át fogja kutatni a fő mellett levő weekend-házakat is?...

— A weekend-házakat? — visszhangozta Johnny. — Miért?

— Azt hiszem, jó lenne átkutatni őket, — mondta az özvegy titokzatosan. — Tegnap este hallottam, amikor egy autó vad zúgással szágul-

dott a tó felé. Biztos, hogy nem a tóba akart menni, hát csak a weekend-házakhoz mehetett. Talán éppen az elrabolt Baldwin-lányt vitték a banditák!... Szóltam is a feltevésemről egy szomszédomnak, aki nyugalmazott tanító, de azt felelte, hogy valószínűleg képzelődöm. Hogy bizonyára túlsok regényt olvastam! Pedig biztos vagyok benne, hogy hallottam egy vadul száguldó autó zugását... Hé, itt felejtette az üvegeket!

Johnny valóban kifordult a konyhából anélkül, hogy figyelemre méltatta volna a kitisztított tejesüvegeket. Felugrott a tejeskocsira és meg-rántotta a gyeplőt.

Tutánkámen csodálkozva fordult vissza, szem-rehányó pillantással, mintha azt kérdezné:

— Mi az? Megbolondultunk? Minek megyünk a tó felé? Oda nem szoktunk tejet vinni? Ott nincs más, mint a weekend-házak, amikben csak nyáron laknak...

De Johnny energikus gyeplőrándítással felelte, hogy igenis a tó felé akar menni. Sőt, néhány ostorcsapással is tudtára adta Tutánkámennek, hogy jó lesz, ha gyorsabb tempóban szedi a lábait.

Tutánkámen megindult tehát a tó felé, abban a szomorú tudatban, hogy a gazdája hirtelen megőrült. Valóban, Johnny maga is tudta, hogy örökség, amit cselekszik. Bizonyos, hogy semmi alapja sincs az özvegy fecsegésének s a nyugalmazott tanítónak van igaza, aki azzal gyanúsította a pizsamás nőt, hogy túlsokat olvasott.

De Johnny mégsem tudta visszatartani magát

alól, hogy a tő felé hajtsa. Már fel is tűntek előtte a weekend-házak...

Szomorúan, árván szürkültek a reggeli derengésben a tő partján. Be voltak deszkázva, úgy gubbasztottak ott lakatlanul, téli álmutat aludva.

De nini — az egyiknek a kéményéből vékony, kékes füst kanyarog az ólmos ég felé!

Johnnynak megdobbant valami a mellében. Érezte, határozottan érezte, ösztönösen, mint a vadat kergető eb, hogy helyes nyomon jár. Lépésre fogta Tutánkáment és lassan a ház közepébe hajtott.

Megállította a kocsit és végignézte a házat. Valamivel nagyobb volt, mint a többi weekend-ház. A tető alatt volt egy padlásszoba is.

Johnny úgy emlékezett, hogy mikor pár héttel ezelőtt kíváncsiságból erre járt, ennek a háznak az ablakai is be voltak deszkázva és nem lakott benne senki...

Egy percre még habozott. Aztán leszállt a kocsi. A kezébe vett egy tejesüveget. Felment a verandára. Kopogott az ajtón.

Nem kapott választ. Rányomta a kezét a kilincsre. Az ajtó engedett.

Johnny belépett a házba.

IX.

Egy nagy szobában találta magát, melyben iszonyatos rendetlenség volt. Az asztalon — két-három hamutartóban — mindenütt cigarettavégék, félig elszívott cigaretták. Üres pálinkás-

üvegek és poharak. Az asztalon, a széken, a földön szanaszét ujságok.

Az ablakbárkányon egy tekeres orvosi tapaszt, vatta, kendők és egy gyanús üveg...

Johnny most már nemcsak érezte, hanem meggyőződésé vált benne, hogy helyes nyomon jár. Flo itt van valahol a házban, itt kell lennie.

— Mi az ördögöt keres maga itt — hallott egy hangot a háta mögött.

Johnny megfordult.

Ránézett a hang tulajdonosára, aki a felső szobából a falépcsőn jött le. Johnny megismerte.

Sam volt.

Johnny együtt járt Sammal az elemi iskolába. Sam már akkor kivált a többi fiúk közül azzal, hogy elszedte a golyóikat, mindegyikkel verekedett és terrorizálta azt, aki nem engedelmességet nem tudott tenni. Olyan kiváló egyéniség volt, hogy nem lehetett elfelejteni. Johnny rögtön megismerte, dacára annak, hogy az iskolaévek után az életben nem találkozott vele. Ámbár hallott róla sokszor. Samnak ugyanis többször meggyült a baja a rendőrséggel, sőt az ujságok hasábjain is szerepelt. A Vörös Sam néven vált ismeretessé, valószínűleg vörös haja miatt. Így szerepelt gangster-körökben és a nyilvánosság előtt is, mikor még az alkohol-csempész üzletágban dolgozott.

Johnnyránézett Vörös Samra és hidegen mondta:

— Halló, Sam! Hogy kerül maga ide?

Vörös Sam olyan hangon felelt, amiből nem sok jót lehetett kiolvasni.

— Előbb én szeretném tudni, mit akar maga itt?

— Én? — felelte Johnny derűsen, — én csak tejet akarok eladni. Láttam, hogy lakik valaki a házban s gondoltam, hogy talán szükség van tejre...

Vörös Sam gyanakodva pislogott a beszélőre. De Johnny arca olyan ártatlannak látszott, mint a tej, anfit a kezében tartott.

— Rendben van, — mondta végül Vörös Sam — használhatok egy kis tejet.

Mintegy magyarázólag tette hozzá:

— Idejöttem a feleségemmel és a kisbabával. Valahol meg kell húzódni a tél elől...

Johnny megértőleg bólintott.

— Hja, nehéz idöket élünk!

Vörös Sam arcán látszott, hogy nehezen, kínosan gondolkodik.

— Nézze, — mondta végül habozva, — nemcsak azért jöttem ide, mert nem volt lakásom. El akartam bujni a számlák, adósságok elől. Nem kell senkinek megtudni, hogy itt vagyok. Érti, úgy-e?

Johnny bólintott. Hogyne értette volna a dolgot! Tisztában volt vele, hogy sarokba szorította Vörös Samet. Sam bizonyára habozás nélkül le puffantotta volna, de nem puffanthatta le Tutánkáment és a tejeskocsit is ugyanakkor! Azokat nehéz lenne eldugni!...

— Helyes, nem szólok senkinek, — mondta Johnny és a kezét nyújtotta Sam felé, — itt a kezem...

De Vörös Sam nem fogadta el a feléje nyújtott kezét, mert akkor ki kellett volna venni a jobbkezeit a zsebéből, ahol eddig görcsösen szo-

rongatott valamit. És Johnny csak azt akarta, hogy Vörös Sam elengedje, amit a zsebében szorongat...

De Vörös Samnek is meg volt a magához való esze. Most már tisztában volt Johnnyval.

Kihúzta ugyan a kezét a zsebéből de nem — üresen. Egy revolver volt a markában.

Vörös Sam ajka torz mosolyra rándult.

— Johnny, — sziszegte gúnyosan, — magad akartad!...

A revolver eldőrdült...

X.

Flo a felső szobában feküdt a diványon. Keze-lába össze volt kötözve, tagjai megmerevedtek a mozdulatlan fekvéstől és a szoros kötésektől.

Ugy feküdt a diványon a hideg szobában. A pléd, ami rá volt terítve, lecsúszott róla. Szerencsére rajta volt még a nertz bunda, amit nem vetett le mostanáig. Húsz óra óta volt ebben a bundában, amióta elrabolták. Ebben a bundában aludt...

Nem csoda, hogy aludni is tudott, mert nagyon gyöngének és álmosnak érezte magát, mikor a kloroform kábulatából magához tért.

Nem tudta, hogy hol van, csak azt tudta, hogy elrabolták és váltságdíjat fognak kérni apjától. Ugy érezte, hogy minden tagja meg van bénulva. Egy üres szobában találta magát, amely be volt zárva.

Végre hangokat hallott. Két nyers férfihangot.
— És mi lesz, ha az öreg nem fizet?

— Légy nyugodt, fizetni fog. Nagyon jól tudja, mi következik, ha nem fizet.

Flo figyelt, de nem hallotta a beszélgetés többi részletét. Aztán nehéz lépések hangzottak a falépcsőn. Valaki felfelé jött.

Az ajtó kinyílt és egy durva, vörös fej jelent meg az ajtóban.

Vörös Sam egy tálcán valami ennivalót hozott.

Flo undorral nézett a tálcán levő ennivalóra, a piszkos tányérra és az elgörbült villára.

— Azt akarják, hogy ezt megegyem?

— Ha nem akar, ne egyen, — mondta Vörös Sam és újra kiment a szobából.

Flo megint egyedül maradt a sötétben. Pár órát aludt kimerülten, aztán megint kinyitotta a szemét. Az ablakon reggeli világosság szűrődött be.

— Hétfő reggel van, — állapította meg magában, — mikor lesz ennek vége? ...

Lentről egy ajtó nyikorgása hangzott és Flo feszülten figyelt, hogy hallja, mit beszélnek.

— Na, mi ujság? — hallotta Vörös Sam nyers hangját.

— Az ördög vigye el az ujságokat, — mondta Sam és utána hosszan káromkodott. Szidta Baldwint, hogy összekeverte a dolgot. Hiszen megkapta a figyelmeztetést, hogy ne csináljon lármát.

— A legnagyobb baj, hogy otthagytuk a lány kocsiját az országúton, — mondta a másik, — onnan jött rá a rendőrség. Most aztán belekerülhetünk a szószba, még mielőtt a pénzt felvesszük ...

— Ne félj semmit Tuskó, — biztatta Sam a társát.

Flo behunyta a szemét, mert rájött, hogy így jobban hallja, amit lent beszélnek, de azok most halkabbra fogták a hangjukat, úgy, hogy egy ideig nem lehetett érteni a szavukat. De aztán belemelegedtek a tanácskozásba, mert megint hangosabb lett a hangjuk.

Vörös Sam szava hallatszott:

— Miért ne? Ha a legrosszabbra fordul a dolog, ott a tő! Vágunk egy léket a jégbe és keresztüldugjuk a lányt...

Flon reszkető borzongás szaladt végig, mintha egy jégdarabbal simították volna végig a hátát. Most először érezte a félelmet, most értette csak meg, hogy milyen veszélybe került.

Most a másíknak a hangja hallatszott, akit az előbb Vörös Sam úgy hívott, hogy Tuskó.

— Hm... a jégen keresztül!... úgy gondold, hogy élve?

— Ez egy jó ötlet, Tuskó, — kiáltott fel Sam. Igen, élve! A legjobb megoldás. Külső erőszaknak semmi nyoma! Nem tudnak semmit ránk bizonyítani! Még ha ránk találhatnak is itt, mit bizonyít az? Semmit! Ide jöttünk kissé táborozni, mint a cserkészek! Te csak menj be újra a városba és telefonálj az apának...

— Jó, de addig valami bolondságot csinálj, Sam! Túl gyorsan rántod elő a revolvered mindig, az a baj veled...

— Ne félj, a lányt nem bántom addig, amíg nem jutunk valami eredményre. De ha valaki erre szaglászik, nem állok jót magamért, hogy

nem ereszték bele néhány darab ölmet... Siess vissza a válasszal...

Megint ajtócsapkodás hallatszott. Ugy látszik, Tuskó elment. Flo nem hallott semmit, csak Vörös Sam lépéseit, amint fel és alá járt. Nyikorogott lépései alatt a fapadló. Aztán ez is elhallgatott. Sam, úgy látszik, leült egy székbe. Csend volt. Irtózatossá, feszült csend. A reggeli napfény egyre világosabban ömlött be az ablakon...

Flo nem tudta mennyi ideig tartott ez. Ugy tűnt fel neki, hogy már órák óta csend van.

Egyszerre csak zaj szűrődött be kívülről. Keréknyikorgás hallatszott, egy ló patáinak lassú kopogása. Aztán a ház előtt elhallgatott a kerékzörgés. A kocsis megáll a ház előtt.

Flo halotta, hogy Vörös Sam felugrik a székről lent a szobában, járkál fel és alá, aztán szaladva jön fel a lépcsőn hozzá.

Berontott a szobába és megragadta Flo karját. — Egy mukkanás és elvágom a nyakát! — mondta Flonak olyan hangon, amiből meg lehetett érteni, hogy ez nemcsak üres fenyegetés. Flo csuklóján éles fájdalom szaladt keresztül, ahogy a bandita durván összekötözte, de nem mert sikoltani. A következő pillanatban már nem is tudott volna, mert Sam betömte a száját és beragasztotta tapasszal. Flo mozdulni sem tudott, Sam mégis intőleg fordult vissza, mielőtt elhagyta a szobát:

— Egy hangot se!

Flonak azonban csak a szája volt betömve, a füle nem és így hallott minden hangot. A veszély

— (most már nyilvánvaló volt előtte, hogy halálos veszélyben forog) — megélesítette a hallását. Hallotta, hogy valaki feljön a verandára, kopog egy párszor, aztán belép az ajtón. Megtudta különböztetni Vörös Sam lépéseit, amint lefelé ment a lépcsőn. Aztán egy hangot hallott, ami megdobbantotta a szívét. Megismerte Johnny hangját. Hallotta, amit mondott. Hogy tejet szállított ide! De Flo tudta, hogy ez nem igaz. Világos, hogy Johnny utána jött, hogy őt kimentse. Kiáltani szeretett volna, de nem tudott. Vonagló testtel próbált lefordulni a díványról, hogy legalább valami zajjal adjon életjelt magáról. De nem tudott. A kötelékek megfeszültek, bevágódtak a bőrébe.

Egy hirtelen mozdulattal sikerült végre az oldalára fordulnia: addig fészkelődött, amíg két lába a padlót nem érte, míg a felső teste a pam-lagon feküdt. A hátrakötözött két keze hozzá volt erősítve egy zsineggel összekötözött lábaihoz és így képtelen volt derekát előrehajlítani és felállni. Végül is azonban addig izgett-mozgott, amíg egy jól sikerült lendülettel talpra nem állott.

Ekkor már tisztán hallotta, hogy Johnny van odalent a lakásban. Figyelte a beszélgetést, de annak közömbös, üzleti tartalmából nem tudta megállapítani, hogy a fiatalember tényleg tejet eladni jött-e, vagy pedig sejti az ő ittlétét. Szeretett volna ordítani, de hang nem jött ki összeragasztott száján. Esetlenül, ügyetlennül, minduntalan egyensúlyát veszítve ugrándozott összekötött lábán az ajtóig. El volt szánva arra, hogyha

sikerül valahogy kinyitnia az ajtót, kiugrál a folyosóra és leveti magát a falépcsőkhöz.

Hirtelen megállt. Lent már nem üzleti hangon beszélgettek.

Aztán hallotta Vörös Sam gúnyos megjegyzését.

— Johnny... magad akartad ezt!...

És utána a revolverdörrenés...

Flo ezek után nem hallott többé semmit, mert elájult.

XI.

Lassan tért eszméltre. Érezte, hogy a kezei nincsenek megkötözve, a tagjai szabadok...

Valaki mellette van és eszeveszetten csókolja:

— Drágám, drágám, drágám...

Flo bizonytalanul pislogott a beszélőre. Johnny volt! Johnny, akire az előbb Vörös Sam rálőtt...

De úgylátszik, Johnny nem halt meg egészen, mert mozog, a karjai automatikusan Flo dereka köré fonódnak és suttogva beszél valamit.

— Nem hagylak el többé egy pillanatra sem, édes...

Flo kinyújtotta a kezét, hogy meggyőződjék a valóságról. Az ujjai Johnny fejéhez értek és a dús, barna haját simogatták...

— De... de... hiszen ő rálőtt — dadogta még mindig hitetlenül.

— Csak rámlőtt — nevetett Johnny — nem talált el, mert én löttem először!

— Noked is volt revolvered.

— Nem! Csak egy tejesüvegem.

— Tejesüvegem? — álmélkodott Flo — hogy lehet löni egy tejesüveggel.

— Meg lennél lepve, hogy milyen nagyszerűen — felelte Johnny — Vörös Sam is úgy meg volt lepve, hogy a torkán akadt a szó. Meg néhány foga is. Mert a tejesüveg épp szájon találta. És még hozzá el sem tört. Nagyszerű, mennyit kibír egy ilyen vastag tejesüveg...!

Mialatt Johnny beszélt, Flo szeme a fiú arcán pihent. Úgy nézett rá, mint mikor valaki imádkozás közben az oltár fölött függő képre néz. De aztán hirtelen megzavarodott Flo rajongó pillantása és valami ijedtség szökött bele.

— Johnny, még egy másik ember is van! Tuskó minden pillanatban visszajöhet...

— Ahá, szóval Tuskónak hívják a másikat? — felelte vidáman Johnny és megnyugtatólag simogatta meg Flo karját — örülök, hogy megtudtam a nevét. Ugyanis, nem rég találkoztunk. Az előbb visszajött, bejött a házba, rögtön azután, hogy Vörös Sammel végeztem. Most lent alszik.

— Alszik? — csodálkozott Flo.

— Na, igen — mosolygott Johnny — alszik a kloroformtól. Ezt találtam a legokosabbnak, hogy lefegyverezem. Meg is kötöztem. Van itt a házban kloroform, kendő, vatta, tapasz, kötél, minden... Szavamra, úgy fel van szerelve ez a ház, mint egy kórház... De most már ideje, hogy hazamenjünk innen, drágám...

XII.

Flo erősen Johnny karjára támaszkodott, mikor lejött a lépcsőn. Nem azért, mintha olyan gyöngének érezte volna magát, de jól esett

Johnny karjára támaszkodni, érezni, hogy ott van mellette...

A tejeskocsi bakkján is erősen Johnny mellé simult.

Johnny vidáman legyintette meg az ostorral Tutánkámen hátát.

— Gyű!

Tutánkámen flegmatikusan lépegetett vissza a város felé. Őt nem hozták ki a sodrából az események, csak furcsállotta a dolgot, mert a kocsit nem érezte könnyebbnek, mint az út elején, mikor még meg volt rakva tejjel.

Azon is csodálkozott Tutánkámen, hogy Johnny egy sarkon — az első üzletnél, ahol telefon volt — megállította.

Tutánkámen rosszalólag fordította vissza fejét.

— Mi ez? — kérdezte a szemével — itt nem szoktunk megállni...

— Flo telefonálni akar a szüleinek — magyarázta neki Johnny.

— Ja, az más — legyintett egyet a farkával Tutánkámen és filozofikusan nyugalmi állásba helyezkedett.

Flo ezalatt már idegesen tárcsázott a telefonfülkében.

— Halló, mama... Én vagyok, Flo... Igen, jól vagyok, semmi bajom, igen, igen... Mondom, hogy semmi bajom. Johnnyval vagyok. Nemsokára otthon leszek, csak előbb a rendőrségre megyünk a banditákkal...

Flo rövidesen akart a telefonálással végezni, de ez nem sikerült neki. A mama sehogysem akarta megérteni egyszerűen a dolgot.

Flo hallotta a telefonban, amint az apja oda-
szólt az anyjának.

— Add ide azt a kagyt, mama.

És most Mr. Baldwin kérdezte a telefonon
keresztül.

— Mi az? Mi van a banditákkal? Velem
akarnak beszélni?

— Dehogy, papa — mondta türelmetlenül
Flo — nem beszélhetnek veled, mert a tejeskocsi-
ban vannak.

— A tejeskocsiban? — álmélkodott Mr. Bald-
win olyan hangon, mint aki nem tudja, hogy ő
bolondult-e meg, vagy a többiek. — Mit csinál-
nak a tejeskocsiban?

— Ott fekszenek megkötözve — magyarázta
Flo türelmetlenül. — Hát nem tudtok addig
várni, amíg hazaérkezem és elmagyarázok min-
dent?

Ugylátszik, hogy sem Mr. Baldwin, sem a fele-
sége nem tudott addig várni és Flonak a telefo-
non el kellett mondanı az egész históriát,
hogyan szabadította ki Johnny a rabságból?

Flo kimerülten támolgott, mire végül kikerült
a telefonfülkéből. Az arca fénylett az izzadság-
tól, úgy, hogy elrémült, mikor a tükörbe nézett.

— Mért nem mondd meg, hogy nézek ki?
— szólt rá szemrehányólag Johnnyra, miköz-
ben előszedte a flapjacket és puderezni kezdte
az orrát.

— Mert szerintem úgy nézel ki, mint egy
angyal — felelte Johnny — minek készíted ki
magad annyira? Azt hiszed talán, hogy fogadó-
bizottság fog várni a városban...?

Johnny nem is sejtette, hogy ezzel a megjegyzéssel majdnem eltalálta az igazságot. Nem is fogadóbizottság, hanem egy hatalmas tömeg fogadta őket, amint befordultak a Fő-uccára, hogy a rendőrségre kocogjanak...

A hír ugyanis gyorsabban száguldott, mint Tutankámen és megelőzte őket. Ügylátszik, Baldwinék a lányuk telefonhívása után azonnal a rendőrségre telefonáltak, ahol a riporterek a lapjaikat hívták fel, szóval percek alatt zümögtek a telefondrótok az egész városban.

Tutankámen is csodálkozva kapta fel a fejét és majdnem kijött a flegmájából, mikor látta, hogy sűrű tömeg fogja körül és nem engedi továbbhaladni.

A gyűrű első sorában, ami körülfogta őket, rendőrök, detektívek, fotoriporterek és a mozhiradó fotografusai buzgólkodtak. Kattogtak a felvevőgépek: volt fényképezni való jelenet bőven. Például mikor a rendőrök kiemelik a tesjeskocsiból Vörös Samet, utána pedig Tuskót, aki még mindig kábult, úgy kell feléleszteni... Aztán megbilincselik őket és viszik a rendőrségre...

Az egyik mozifotografus ekkor Johnnyhoz fordult.

— Na most maga és Miss Baldwin álljanak a felvevőgép elé...

Johnny húzódozott, de nem volt mentség.

Egy másik pepitasapkás mozigépes fiatalember ekkor azt mondta:

— Csinálok magáról egy képet, amint átveszi a jutalomról szóló csekket!

— Milyen jutalomról beszél? — csodálkozott Johnny.

— Ember, hát maga nem olvasta még a reggeli lapokat? A polgármester ötezer dollár jutalmat tűzött ki annak, aki a banditákat elfogja,

— Ötezer dollárt? — kapkodott levegő után Johnny, akinek agyában rögtön felmerült az önnálló ügyvédi iroda képe, a barátja, Erwin, a Newyork Central elleni zsíros kártérítési pör, stb...

— Igen — mondta a pepítasapkás mozifotográfus — és a kormányzó megtoldotta a jutalmat egy órával ezelőtt másik ötezer dollárral...

— Fogják meg! — kiáltotta hirtelen egy másik fotográfus és a maga részéről hirtelen elkapta Johnny zubbonyának szélét — hová szalad...?

— Eresszen — lihegte Johnny — egy táviratot kell feladnom valakinek...

De nem engedték el. Előbb le kellett fényképezni őket a mozihiradó számára. Odaállították Flot és Johnnyt egymás mellé a fényképező lencsék keresztútjába.

— Ne álljanak olyan szótlanul — mondta a sapkás fotográfus — ez a hangos hiradónak készül...

És Flo felé fordult.

— Mondjon már maga is valamit... tegyék már kissé érdekessé a képet...

— Érdekessé? — mosolygott Flo — jól van...

És a következő pillanatban már ott csüngött Johnny nyakában és az ajka összeforrt a fiú ajkával.

Körülöttük katloglak a felvevőgépek.

De Johnny nem hallotta. Csak azt hallotta, amit Flo súgott a fülébe.

— Ezek után a papa kénytelen lesz hozzáadni. Holnap már minden moziban fogják vetíteni, amint csókolózunk. És neked is muszáj lesz engem feleségül venni!...

— Muszáj? — kérdezte Johnny, mikor a csók után lélegzethez jutott. — Szeretném látni azt, aki meg mer akadályozni!...

VÉGE.

A Világvárosi Regények legközebbi száma

LELESZY BÉLA

új regényét hozza, amelynek címe

BRAGA TÖRPÉI.

A legérdekesebb, legkülönösebb világhól, a világvárosi nagy varieték és cirkuszok artista törpéinek életéből hoz izgalmas kalandokat ez a regény, egy törpe csoport braxiliani sorsáról. Impresszáriójukat szívszélhűdés éri az őserdőben. Egy csodaszép törpelány menekülése és megható szerelme áll az események középpontjában, az amazonvidéki őserdők és vad embereinek veszedelmei között.

213. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES:

1. Az Úr mondja Lucifernek
10. Hozzábujik
11. Angol súlyegység
12. Nem tudja utólnérni
13. Három egymásutáni betű az ábécéből
14. Mózes testvére
15. Győződj meg róla!
16. Kémelel
17. Úrhoz illő
19. Adnak neki
- 19/a. & — magyarul
20. Ideges emberre ez is ráillik
22. Görög prepozíció
23. Ritka németül és fonetikusan
24. Csontszin
26. Többszörös válogatott két futballhátvéd
27. KRO.
28. Hizelgés
30. a fehér akác?
31. P. N.
32. Szláv helyeslés
33. Szomszéd állam jegye
34. Társaság idegen rövidítése (Socleté)
35. Angol sport
36. Volt spanyol miniszterelnök (meg is adjuk: DATO)
37. Miért nem ül le?

38. Megerőlteti magát.
40. Összetételekben: kettős
41. Önmaga

FÜGGŐLEGES:

1. Lucifer szavai az Úrhoz
2. Régi büntetés — névelővel
3. Görög sziget — boráról híres
4. Lakájnév (fonetikusan)
5. Germán ősi istenség
6. Shakespeare-vigjáték
7. Liba
8. Jolson másik neve
9. Csúfság (tréfásan használták)
13. Időhatározói szó — zsolnári stílusban
17. Egyesült Államok
18. Após
21. Írószer
25. Divatjátmulta szoknya
28. Szomorú
29. Okos, mint a tavalyi...
31. Leves — franciául
34. Sára idegen alakja
36. Hölgy — németül (ék felesleges)
38. EAG
39. Mohón eszik
41. Tegnapelőtt még holnapután volt

212. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

- Vízszintes: 1. A vizsály elvéri a csatákon, 10. Fejes, 11. Férié, 12. Öleb, 14. Saar, 15. Lúd, 16. Sün, 18. R. N. Z., 19. Dr, 20. Davos, 21. Ei, 23. Betörés, 25. Eső, 27. Usa, 28. Ida, 30. Kő, 31. I. C., 32. Író, 34. Pan, 36. Nos, 37. Stadion, 40. TR., 42. Csakó, 43. P. T., 44. Vád, 46. Ase, 47. Alá, 48. Anam, 50. Szak, 51. Résen, 53. Kioto.
- Függőleges: 1. A földnek itt varázssereje van, 2. Velúr, 3. Ijed, 4. Seb, 5. Zs, 6. L. F., 7. Yes, 8. Erar, 9. Liane, 13. Bűvös vadász, 16. Satu, 17. Nóra, 20. De, 21. Sé, 23. Bó, 24. Si, 26. Sőr, 29. Dio, 33. Os, 34. Pasa, 35. Nike, 36. NN, 38. T. C., 39. O. O., 41. Ránéz, 43. Plata, 45. Dass, 47. Azóv, 49. Mee, 50. Sie, 52. NR, 53. K. J.

213. számú keresztrejtvény

1	2	3	4	5	6	7	8	9	↓
10								■	11
12							■	13	
14				■		■	15		
16			■	17		18	■	19	
19a		■	20						
	■	21	■	22			■	23	
24	25			■		■	26		
27			■	28		29	■		■
30							■	31	
32			■	33			■	34	
35				■		■	36		
37			■	38		39			
40		■	41						
└→									

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelen meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bózzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós.

Az utolsó 25 szám a következő:

189. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ember a hinárban
190. LELESZY BÉLA: Hajsza a Deltengeren.
191. SZENTGYÖRGYI FERENC: Tisztító vihar.
192. NAGY KÁROLY: A bestia.
193. GÖRÖG LÁSZLÓ ÉS JUHÁSZ LAJOS: A rekordbetörő.
194. MAGYAR TIBOR: A hongkongi liliom.
195. BÜKY GYÖRGY: Agyútűzben.
196. ÁKOS MIKLÓS: Váratlan fordulat.
197. LELESZY BÉLA: A torpedóember.
198. BÉKEFFI JÓZSEF: Jelige: «Szolid lány».
199. CSÖNDES GÉZA: Szakadék.
200. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az áruló bankjegy.
201. BÜKY GYÖRGY: A cigánylány.
202. FORRÓ PÁL: A szélhámos.
203. SZEREDI S. GUSZTÁV: Néma küzdelem.
204. PÉCZELY JÓZSEF: A bűn árnyékában.
205. LELESZY BÉLA: A sárga kantár
206. ÁKOS MIKLÓS: A hercegnő pizsamája.
207. ASZLÁNYI KÁROLY: A befalazott-halál.
208. SZENTGYÖRGYI FERENC: Mit tudjátok ti férfiak!
209. REJTŐ JENŐ: Halálsziget.
210. GÁL IMRE: Rövidzárlat
211. CSÖNDES GÉZA: Börtön a Dunán.
212. GÖRÖG LÁSZLÓ: Nincs menekvés.
213. GOSZTONYI ÁDÁM: Kaland a tejúton.

